

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I <i>Mededelingen</i>	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
2002/C 191/01	Arrest van het Hof van 18 juni 2002 in zaak C-299/99 [verzoek van de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) om een prejudiciële beslissing]: Koninklijke Philips Electronics NV tegen Remington Consumer Products Ltd („Aanpassing van wetgevingen — Merken — Richtlijn 89/104/EEG — Artikelen 3, leden 1 en 3, 5, lid 1, en 6, lid 1, sub b — Tekens die een merk kunnen vormen — Tekens die uitsluitend bestaan in de vorm van de waar”)	1
2002/C 191/02	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 20 juni 2002 in zaak C-313/99 (verzoek van de High Court om een prejudiciële beslissing): Gerard Mulligan, Tim O’Sullivan, Tom Power, Hugh Duncan tegen Minister for Agriculture and Food, Ierland, Attorney General („Extra heffing in sector melk en zuivelproducten — Verordening (EEG) nr. 3950/92 — Overdracht van referentiehoeveelheid in geval van verkoop of verhuur van bedrijf — Mogelijkheid voor lidstaat om gedeelte van referentiehoeveelheid in te houden en aan nationale reserve toe te voegen”)	2
2002/C 191/03	Arrest van het Hof van 18 juni 2002 in zaak C-314/99: Koninkrijk der Nederlanden tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Gevaarlijke stoffen — Op markt brengen en gebruik — Richtlijnen 76/769/EEG, 91/338/EEG en 1999/51/EG — Afwijking — Aanpassing aan technische vooruitgang — Rechtsgrondslag — Beperkingen van gebruik van cadmium in Oostenrijk en in Zweden”)	3

2002/C 191/04	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 20 juni 2002 in zaak C-401/99 (verzoek van het Schleswig-Holsteinisches Obergericht om een prejudiciële beslissing): Peter Heinrich Thomsen tegen Amt für ländliche Räume Husum („Verordening (EEG) nr. 3950/92 — Extra heffing in de sector melk en zuivelproducten — Referentiehoeveelheden — Voorwaarden voor overdracht aan verpachter bij terug-gave van gepachte gronden — Begrip „producent”)	3
2002/C 191/05	Arrest van het Hof van 25 juni 2002 in zaak C-66/00 (verzoek van het Tribunale di Parma om een prejudiciële beslissing): Strafzaak tegen Dante Bigi („Verordening (EEG) nr. 2081/92 — Bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen — Artikel 13 — Afwijkende regeling — Toepassingsgebied”)	4
2002/C 191/06	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 18 juni 2002 in zaak C-92/00 (verzoek van de Vergabekontrollsenat des Landes Wien om een prejudiciële beslissing): Hospital Ingenieure Krankenhaus-Planungs-Gesellschaft mbH (HI) tegen Stadt Wien („Overheidsopdrachten — Richtlijn 92/50/EEG — Procedure voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening — Richtlijn 86/665/EEG — Werkingssfeer — Intrekking van aanbesteding — Rechterlijke toetsing — Omvang”)	4
2002/C 191/07	Arrest van het Hof van 18 juni 2002 in zaak C-242/00: Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Staatssteunmaatregelen — Voorgenomen steunmaatregelen — Beschikking van Commissie waarbij wordt vastgesteld dat steunmaatregel verenigbaar is met gemeenschappelijke markt — Niet-bezwarend besluit — Regionale steunmaatregelen — Definitie van in aanmerking komende regio's”)	5
2002/C 191/08	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 27 juni 2002 in zaak C-258/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek („Niet-nakoming — Richtlijn 91/676/EEG — Bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen — Vaststelling van door verontreiniging beïnvloede wateren — Aanwijzing van kwetsbare zones”)	5
2002/C 191/09	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 27 juni 2002 in zaak C-274/00 P: Odette Simon tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Hogere voorziening — Ambtenaren — Aanspraak op status van tijdelijk functionaris — Verzoek niet tijdig ingediend — Niet-ontvankelijkheid van het beroep — Hogere voorziening deels kennelijk niet-ontvankelijk en deels kennelijk ongegrond”)	6
2002/C 191/10	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 20 juni 2002 in zaak C-287/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland („Niet-nakoming — Zesde BTW-richtlijn — Artikelen 2, punt 1, en 13, A, lid 1, sub i — Onder bezwarende titel verrichte onderzoeksactiviteiten van openbare instellingen voor hoger onderwijs — Vrijstelling”)	6

2002/C 191/11	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 20 juni 2002 in de gevoegde zaken C-388/00 en C-429/00 (verzoek van de Giudice di pace di Genova om een prejudiciële beslissing): Radiosistemi Srl tegen Prefetto di Genova („Richtlijn 1999/5/EG — Radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur — Verenigbaarheid van nationale regeling die in handel brengen van radioapparatuur waarop geen nationale typegoedkeuringsmerk is aangebracht, verbiedt — Toelaatbaarheid van sancties waarin nationale wettelijke regeling voorziet”)	7
2002/C 191/12	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 18 juni 2002 in zaak C-398/00: Koninkrijk Spanje tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Staatssteun — Aangemelde steunvoornemens — Geen beschikking van Commissie binnen termijn van twee maanden — Termijn van 15 werkdagen voor inleiding van formele onderzoeksprocedure — Berekeningswijze — Wijze waarop voorafgaande kennisgeving door lidstaat plaatsvindt en waarop beschikking van Commissie wordt betekend — Verzending per fax”)	8
2002/C 191/13	Arrest van het Hof van 18 juni 2002 in zaak C-60/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek („Niet-nakoming — Richtlijnen 89/369/EEG en 89/429/EEG — Luchtverontreiniging — Installaties voor verbranding van stedelijk afval — Afvalverbrandingsinstallaties in Frankrijk”)	8
2002/C 191/14	Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 20 juni 2002 in zaak C-299/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg („Niet-nakoming — Artikel 7, lid 2, van verordening (EEG) nr. 1612/68 — Vrij verkeer van werknemers — Artikel 43 EG — Vrijheid van vestiging — Sociale voordelen — Gegarandeerd minimuminkomen”)	9
2002/C 191/15	Beschikking van het Hof (Vijfde kamer) van 5 juni 2002 in zaak C-204/00 P, Aalborg Portland A/S tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond”)	9
2002/C 191/16	Beschikking van het Hof (Vijfde kamer) van 5 juni 2002 in zaak C-205/00 P, Irish Cement Ltd tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond”)	10
2002/C 191/17	Beschikking van het Hof (Vijfde kamer) van 5 juni 2002 in zaak C-211/00 P, Ciments français SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk ongegrond”)	10
2002/C 191/18	Beschikking van het Hof (Vijfde kamer) van 5 juni 2002 in zaak C-213/00 P, Italcementi — Fabbriche Riunite Cemento SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk ongegrond”)	11

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 191/19	Beschikking van het Hof (Vijfde kamer) van 5 juni 2002 in zaak C-217/00 P, Buzzi Unicem SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond”)	11
2002/C 191/20	Beschikking van het Hof (Vijfde kamer) van 5 juni 2002 in zaak C-219/00 P, Cementir — Cementerie del Tirreno SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk ongegrond”)	12
2002/C 191/21	Beschikking van het Hof (Tweede kamer) van 30 mei 2002 in zaak C-358/00 (verzoek van het Oberlandesgericht Düsseldorf om een prejudiciële beslissing): Buchhändler-Vereinigung GmbH tegen Saur Verlag GmbH & Co. KG, Die Deutsche Bibliothek (Artikel 104, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering — Overheidsopdrachten voor dienstverlening — Richtlijn 92/50/EEG — Concessie van openbare diensten)	12
2002/C 191/22	Beschikking van het Hof van 26 april 2002 in zaak C-454/00 (verzoek van de Corte d'appello di Milano om een prejudiciële beslissing): VIS Farmaceutici Istituto scientifico delle Venezie SpA tegen Duphar International Research BV (Prejudiciële vragen — Niet-ontvankelijkheid)	13
2002/C 191/23	Beschikking van het Hof van 17 mei 2002 in zaak C-406/01: Bondsrepubliek Duitsland tegen Europees Parlement en Raad van de Europese Unie („Beroep tot nietigverklaring — Kennelijke niet-ontvankelijkheid — Tardiviteit”)	13
2002/C 191/24	Beschikking van het Hof (Zesde kamer) van 21 maart 2002 in zaak C-447/01 (verzoek van het Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien om een prejudiciële beslissing): DLD Trading Company Import-Export, spol. s.r.o., tegen Republiek Oostenrijk (Prejudiciële vragen — Niet-ontvankelijkheid)	14
2002/C 191/25	Zaak C-107/02: Beroep, op 22 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland	14
2002/C 191/26	Zaak C-186/02 P: Hogere voorziening, op 17 mei 2002 ingesteld door Ramondín SA en Ramondín Cápsulas SA tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid) van 6 maart 2002 in de gevoegde zaken T-92/00 en T-103/00 (nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie), Territorio Histórico de Alava — Diputación Foral de Alava e.a./Commissie van de Europese Gemeenschappen	15
2002/C 191/27	Zaak C-188/02 P: Hogere voorziening, op 21 mei 2002 ingesteld door Territorio Histórico de Alava — Diputación Foral de Alava tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid) van 6 maart 2002 in de gevoegde zaken T-92/00 en T-103/00 (nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie), Territorio Histórico de Alava — Diputación Foral de Alava e.a./Commissie van de Europese Gemeenschappen	16

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 191/28	Zaak C-193/02: Beroep, op 27 mei 2002 ingesteld door het Koninkrijk der Nederlanden tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	16
2002/C 191/29	Zaak C-195/02: Beroep, op 27 mei 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	18
2002/C 191/30	Zaak C-197/02: Beroep, op 27 mei 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	18
2002/C 191/31	Zaak C-204/02 P: Hogere voorziening, op 3 juni 2002 ingesteld door Colin Joynson tegen het arrest van het Gerecht van Eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer) van 21 maart 2002, in zaak T-231/99, Colin Joynson/Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Bass plc	19
2002/C 191/32	Zaak C-216/02: Verzoek van het Verwaltungsgerichtshof van 23 mei 2002 om een prejudiciële beslissing in het beroep van het Oostenrijkse Zuchtverband für Ponys, Kleinpferde und Specialrassen, in het geding gekomen partij: Österreichischer Shetlandponyzuchtverband	20
2002/C 191/33	Zaak C-217/02: Verzoek van Raad van State (België), afdeling administratie, van 28 mei 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Michel Tillieut, Association des habitants de Louvain-La-Neuve, Willy Gregoire, en Association L'Épine blanche en het Waalse Gewest — Interveniente: Propreté, Assainissement, Gestion de l'Environnement, afgekort „Page”	20
2002/C 191/34	Zaak C-219/02: Beroep, op 12 juni 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	21
2002/C 191/35	Zaak C-225/02: Verzoek van het Juzgado de lo social nr. 3 de Orense van 30 maart 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Rosa Garcia Blanco en Instituto Nacional de la Seguridad Social en Tesoreria General de la Seguridad Social	21
2002/C 191/36	Zaak C-241/02 P: Hogere voorziening, op 1 juli 2002 ingesteld door International and European Public Services Organisation (IPSO) tegen de beschikking, van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 18 april 2002 zaak T-238/00, 1. International and European Public Services Organisation (IPSO), 2. Union of Staff of the European Central Bank (U.S.F.)/Europese Centrale Bank	22
2002/C 191/37	Doorhaling van zaak C-357/00	23
2002/C 191/38	Doorhaling van zaak C-178/01	23
2002/C 191/39	Doorhaling van zaak C-214/01	23

GERECHT VAN EERSTE AANLEG		
2002/C 191/40	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 6 juni 2002 in zaak T-342/99: Airtours plc tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Mededinging — Verordening (EEG) nr. 4064/89 — Beschikking waarbij concentratie onverenigbaar met gemeenschappelijke markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Relevante markt — Begrip collectieve machtspositie — Bewijs”)	24
2002/C 191/41	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 30 mei 2002 in zaak T-197/00: Hubert Onidi tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Ambtenaren — Tuchtregeling — Tuchtrechtelijk ontslag met vermindering pensioenrechten — Handelingen die tot gebied van corruptie behoren — Recht van verweer — Evenredigheidsbeginsel”)	24
2002/C 191/42	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 5 juni 2002 in zaak T-198/00: Hershey Foods Corporation tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) („Gemeenschapsmerk — Beeldmerk omschreven als „Kiss Device with plume” — Beginsel van hoor en wederhoor — Artikel 73 van verordening (EG) nr. 40/94 — Eerdere inschrijving van merk in bepaalde lidstaten”)	25
2002/C 191/43	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 29 april 2002 in zaak T-339/00, Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Verordening (EG) nr. 1896/2000 — Richtlijn 98/8/EG — Biociden — Beroep tot nietigverklaring — Niet-ontvankelijkheid — Individueel geraakte persoon)	25
2002/C 191/44	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 27 mei 2002 in zaak T-18/01, A. Goldstein tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Inleidend verzoekschrift — Vormvereisten — Mededinging — Afwijzing van klacht — Beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond)	25
2002/C 191/45	Beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 19 februari 2002 in zaak T-302/01 R, G. Birkhoff tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Procedure in kort geding — Ambtenaren — Kindertoelage — Opschorting van tenuitvoerlegging — Spoedeisendheid — Geen)	26
2002/C 191/46	Beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 7 mei 2002 in zaak T-306/01 R, Abdirisak Aden en andere tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen („Kort geding — Gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid — Sancties tegen Taliban van Afghanistan — Bevriezing van goederen — Spoedeisendheid”)	26
2002/C 191/47	Zaak T-154/02: Beroep, op 9 mei 2002 ingesteld door Villiger Söhne GmbH tegen Raad van de Europese Unie	26
2002/C 191/48	Zaak T-155/02: Beroep, op 14 mei 2002 ingesteld door VVG International Handelsgesellschaft mbH, VVG (International) Limited en Metalsivas Metallwarenhandelsgesellschaft mbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 191/49	Zaak T-163/02: Beroep, op 27 mei 2002 ingesteld door Montan Gesellschaft Voss mbH Stahlhandel en 3 andere ondernemingen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	28
2002/C 191/50	Zaak T-171/02: Beroep, op 6 juni 2002 ingesteld door Regione Autonoma della Sardegna tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	29
2002/C 191/51	Zaak T-180/02: Beroep, op 11 juni 2002 ingesteld door Georgios Gouvas tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	30
2002/C 191/52	Zaak T-186/02: Beroep, op 14 juni 2002 ingesteld door BMI Bertollo S.r.l. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)	30
2002/C 191/53	Zaak T-189/02: Beroep, op 18 juni 2002 ingesteld door Ente per le Ville vesuviane tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	31
2002/C 191/54	Zaak T-195/02: Beroep, op 1 juli 2002 ingesteld door Anselmo Briganti tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	32
2002/C 191/55	Doorhaling van zaak T-152/98	32
2002/C 191/56	Doorhaling van zaak T-165/99	32

II *Vorbereidende besluiten*

.....

III *Bekendmakingen*

2002/C 191/57	Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het <i>Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen</i> PB C 180 van 27.7.2002	33
---------------	---	----

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

van 18 juni 2002

in zaak C-299/99 [verzoek van de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) om een prejudiciële beslissing]: Koninklijke Philips Electronics NV tegen Remington Consumer Products Ltd⁽¹⁾

(„Aanpassing van wetgevingen — Merken — Richtlijn 89/104/EEG — Artikelen 3, leden 1 en 3, 5, lid 1, en 6, lid 1, sub b — Tekens die een merk kunnen vormen — Tekens die uitsluitend bestaan in de vorm van de waar”)

(2002/C 191/01)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-299/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Verenigd Koninkrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen Koninklijke Philips Electronics NV en Remington Consumer Products Ltd, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 3, leden 1 en 3, 5, lid 1, en 6, lid 1, sub b, van de Eerste richtlijn (89/104/EEG) van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten (PB 1989, L 40, blz. 1), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken (rapporteur), N. Colneric en S. von Bahr, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-

Jarabo Colomer; griffier: D. Louterman-Hubeau, afdelingshoofd, op 18 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Er bestaat geen categorie van merken die niet van inschrijving zijn uitgesloten op grond van artikel 3, lid 1, sub b tot en met d, en artikel 3, lid 3, van de Eerste richtlijn (89/104/EEG) van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten, doch niettemin ingevolge artikel 3, lid 1, sub a, niet kunnen worden ingeschreven omdat deze merken de waren van de merkhouders niet kunnen onderscheiden van die van andere ondernemingen.*
- 2) *De vorm van de waar waarvoor het teken wordt ingeschreven, hoeft geen grillig element, zoals een verfraaiing zonder functioneel doel, te bevatten om deze waar te kunnen onderscheiden in de zin van artikel 2 van richtlijn 89/104/EEG.*
- 3) *Grootschalig gebruik van een teken bestaande in de vorm van bepaalde waren, kan volstaan om dit teken onderscheidend vermogen te verlenen in de zin van artikel 3, lid 3, van richtlijn 89/104/EEG, wanneer een onderneming als enige deze waren op de markt brengt en als gevolg van dit gebruik een aanmerkelijk deel van de betrokken kringen de vorm enkel met die onderneming associeert, met uitsluiting van iedere andere onderneming, of meent dat waren met deze vorm van die onderneming afkomstig zijn. Wat evenwel de omstandigheden betreft waaronder de in die bepaling gestelde voorwaarde is vervuld, dient de nationale rechter na te gaan of deze omstandigheden zijn vastgesteld op basis van concrete en betrouwbare gegevens, of de vermoedelijke perceptie van een normaal geïnformeerde en redelijk omzichtige en oplettende gemiddelde consument van de betrokken categorie waren of diensten in aanmerking is genomen en of de betrokken kringen de waar als afkomstig van een bepaalde onderneming identificeren op basis van het gebruik van het teken als merk.*

- 4) Artikel 3, lid 1, sub e, tweede streepje, van richtlijn 89/104/EEG moet aldus worden uitgelegd dat een teken dat uitsluitend bestaat in de vorm van een waar, op grond van deze bepaling niet kan worden ingeschreven indien wordt aangetoond dat de wezenlijke functionele kenmerken van die vorm uitsluitend aan de technische uitkomst zijn toe te schrijven. Bovendien kan het bewijs dat er nog andere vormen bestaan waarmee dezelfde technische uitkomst kan worden verkregen, de in deze bepaling vermelde grond voor weigering of nietigheid van de inschrijving niet opzij zetten.

(¹) PB C 299 van 16.10.1999.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 20 juni 2002

in zaak C-313/99 (verzoek van de High Court om een prejudiciële beslissing): Gerard Mulligan, Tim O'Sullivan, Tom Power, Hugh Duncan tegen Minister for Agriculture and Food, Ierland, Attorney General(¹)

(„Extra heffing in sector melk en zuivelproducten — Verordening (EEG) nr. 3950/92 — Overdracht van referentiehoeveelheid in geval van verkoop of verhuur van bedrijf — Mogelijkheid voor lidstaat om gedeelte van referentiehoeveelheid in te houden en aan nationale reserve toe te voegen”)

(2002/C 191/02)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-313/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de High Court (Ierland), in het aldaar aanhangig geding tussen Gerard Mulligan, Tim O'Sullivan, Tom Power, Hugh Duncan en Minister for Agriculture and Food, Ierland, Attorney General, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van verordening (EEG) nr. 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 405,

blz. 1), zoals gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 1560/93 van de Raad van 14 juni 1993 (PB L 154, blz. 30), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: N. Colneric, president van de Tweede kamer, waarnemend voor de president van de Zesde kamer, C. Gulmann en V. Skouris (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: L. A. Geelhoed; griffier: H. A. Rühl, hoofd-administrateur, op 20 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Wanneer de lidstaten krachtens artikel 7, lid 1, eerste alinea, van verordening (EEG) nr. 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten, zoals gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 1560/93 van de Raad van 14 juni 1993, de wijze bepalen waarop, in geval van verkoop of verhuur van melkbedrijven, de daaraan toegewezen referentiehoeveelheden samen met deze bedrijven worden overgedragen, kunnen zij overeenkomstig voornoemde bepaling voorzien dat een gedeelte van deze referentiehoeveelheden niet samen met het bedrijf zal worden overgedragen aan de producent die het bedrijf overneemt, doch zal worden toegevoegd aan de nationale reserve door middel van een inhoudingsmaatregel („clawback”). Een dergelijke maatregel moet worden vastgesteld en toegepast:

- zonder de doelstellingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, in het bijzonder van de gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk, in gevaar te brengen;
- op basis van objectieve criteria;
- in overeenstemming met de algemene beginselen van gemeenschapsrecht, zoals met name het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel en het beginsel van eerbiediging van de fundamentele rechten.

- 2) Het rechtszekerheidsbeginsel, als algemeen beginsel van gemeenschapsrecht, verzet zich niet ertegen dat een lidstaat met het oog op de vaststelling van nationale maatregelen krachtens artikel 7, lid 1, van verordening (EEG) nr. 3950/92, een procedure kiest volgens welke een wetgevingsinstrument de bevoegde autoriteit, zoals een minister, machtigt die maatregelen te nemen in de vorm van een beslissing. Met betrekking tot de bekendmaking van dergelijke maatregelen vereist voornoemd beginsel dat de door de betrokken maatregelen geraakte natuurlijke en rechtspersonen daardoor worden geïnformeerd over de rechten en verplichtingen die voor hen uit die maatregelen voortvloeien. Het staat aan de nationale rechter om op basis van de feitelijke gegevens waarover hij beschikt, te bepalen of dit in het hoofdgeding het geval is.

(¹) PB C 299 van 16.10.1999.

ARREST VAN HET HOF

van 18 juni 2002

in zaak C-314/99: Koninkrijk der Nederlanden tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾

(„Gevaarlijke stoffen — Op markt brengen en gebruik — Richtlijnen 76/769/EEG, 91/338/EEG en 1999/51/EG — Afwijking — Aanpassing aan technische vooruitgang — Rechtsgrondslag — Beperkingen van gebruik van cadmium in Oostenrijk en in Zweden”)

(2002/C 191/03)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-314/99, Koninkrijk der Nederlanden (gemachtigden: M. A. Fierstra en N. Wijmenga) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: H. van Lier en O. Couvert-Castéra, bijgestaan door J. Stuyck), ondersteund door Koninkrijk Zweden (gemachtigde: L. Nordling), betreffende een beroep tot nietigverklaring van punt 3 van de bijlage bij richtlijn 1999/51/EG van de Commissie van 26 mei 1999 houdende vijfde aanpassing aan de technische vooruitgang van bijlage I bij richtlijn 76/769/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten [tin, pentachlorophenol (PCP) en cadmium] (PB L 142, blz. 22), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken en N. Colneric, kamerpresidenten, C. Gulmann (rapporteur), D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, V. Skouris en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: H. van Holstein, adjunct-griffier, op 18 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verklaart nietig punt 3 van de bijlage bij richtlijn 1999/51/EG van de Commissie van 26 mei 1999 houdende vijfde aanpassing aan de technische vooruitgang van bijlage I bij richtlijn 76/769/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten [tin, pentachlorophenol (PCP) en cadmium].
- 2) Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten.
- 3) Verstaat dat het Koninkrijk Zweden zijn eigen kosten zal dragen.

⁽¹⁾ PB C 299 van 16.10.1999.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 20 juni 2002

in zaak C-401/99 (verzoek van het Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht om een prejudiciële beslissing): Peter Heinrich Thomsen tegen Amt für ländliche Räume Husum⁽¹⁾

(„Verordening (EEG) nr. 3950/92 — Extra heffing in de sector melk en zuivelproducten — Referentiehoeveelheden — Voorwaarden voor overdracht aan verpachter bij teruggave van gepachte gronden — Begrip „producent”)

(2002/C 191/04)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-401/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Schleswig-Holsteinische Oberverwaltungsgericht (Duitsland), in het aldaar aanhangige geding tussen Peter Heinrich Thomsen en Amt für ländliche Räume Husum, in tegenwoordigheid van: Helga Henningsen, Ute Henningsen en Peter Henningsen, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 7, lid 2, en 9, sub c, van verordening (EEG) nr. 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 405, blz. 1), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: N. Colneric, president van de Tweede kamer, waarnemend voor de president van de Zesde kamer, C. Gulmann en V. Skouris (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 20 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 7, lid 2, van verordening (EEG) nr. 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten moet aldus worden uitgelegd, dat bij het verstrijken van een pachtovereenkomst betreffende een melkbedrijf de daaraan verbonden referentiehoeveelheid alleen dan geheel of gedeeltelijk aan de verpachter kan worden overgedragen, wanneer hij „producent” is in de zin van artikel 9, sub c, van deze verordening, dan wel bij het verstrijken van de pachtovereenkomst de beschikbare referentiehoeveelheid overdraagt aan een derde die deze hoedanigheid bezit. Voor de toekenning van de relevante referentiehoeveelheden aan de verpachter overeenkomstig artikel 7, lid 2, van verordening nr. 3950/92, volstaat het dat de verpachter op bedoelde datum het bewijs levert van concrete voorbereidingen om op zeer korte termijn de activiteit van „producent” in de zin van artikel 9, sub c, van deze verordening uit te oefenen.

⁽¹⁾ PB C 6 van 8.1.2000.

ARREST VAN HET HOF

van 25 juni 2002

in zaak C-66/00 (verzoek van het Tribunale di Parma om een prejudiciële beslissing): Strafzaak tegen Dante Bigi⁽¹⁾

(„Verordening (EEG) nr. 2081/92 — Bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen — Artikel 13 — Afwijkende regeling — Toepassingsgebied”)

(2002/C 191/05)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-66/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Tribunale di Parma (Italië), in de aldaar dienende strafzaak tegen Dante Bigi, in tegenwoordigheid van: Consorzio del Formaggio Parmigiano Reggiano, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 13 van verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen (PB L 208, blz. 1), zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 535/97 van de Raad van 17 maart 1997 (PB L 83, blz. 3), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken, N. Colneric en S. von Bahr, kamerpresidenten, D. A. O. Edward (rapporteur), J.-P. Puissochet, V. Skouris en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 25 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 13, lid 2, van verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 535/97 van de Raad van 17 maart 1997, moet aldus worden uitgelegd dat de bij deze bepaling ingevoerde afwijkende regeling niet geldt voor producten afkomstig uit de lidstaat die de registratie heeft verkregen van de beschermde oorsprongsbenaming waarvan de bescherming uit hoofde van artikel 13, lid 1, eerste alinea, sub a en b, van verordening (EEG) nr. 2081/92, zoals gewijzigd, aan de orde is en ten aanzien waarvan die producten niet aan het productdossier beantwoorden.

⁽¹⁾ PB C 149 van 27.5.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 18 juni 2002

in zaak C-92/00 (verzoek van de Vergabekontrollsenat des Landes Wien om een prejudiciële beslissing): Hospital Ingenieure Krankenhaustechnik Planungs-Gesellschaft mbH (HI) tegen Stadt Wien⁽¹⁾

(„Overheidsopdrachten — Richtlijn 92/50/EEG — Procedure voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening — Richtlijn 86/665/EEG — Werkingssfeer — Intrekking van aanbesteding — Rechterlijke toetsing — Omvang”)

(2002/C 191/06)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-92/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Vergabekontrollsenat des Landes Wien (Oostenrijk), in het aldaar aanhangige geding tussen Hospital Ingenieure Krankenhaustechnik Planungs-Gesellschaft mbH (HI) en Stadt Wien, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 2, lid 1, sub b, van richtlijn 89/665/EEG van de Raad van 21 december 1989 houdende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen en voor de uitvoering van werken (PB L 395, blz. 33), zoals gewijzigd bij richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening (PB L 209, blz. 1), en van richtlijn 92/50/EEG, in de versie van richtlijn 97/52/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1997 tot wijziging van de richtlijnen 92/50/EEG, 93/36/EEG en 93/37/EEG betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, overheidsopdrachten voor leveringen respectievelijk overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken (PB L 328, blz. 1), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken, kamerpresident, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, V. Skouris (rapporteur), en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: R. Grass, op 18 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Artikel 1, lid 1, van richtlijn 89/665/EEG van de Raad van 21 december 1989 houdende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen en voor de uitvoering van werken, zoals gewijzigd bij richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, vereist dat tegen een besluit van de aanbestedende dienst tot intrekking van een openbare aanbesteding voor dienstverlening beroep openstaat en dat een dergelijk besluit desgevallend nietig kan worden verklaard wegens schending van het gemeenschapsrecht inzake overheidsopdrachten of van de desbetreffende nationale omzettingbepalingen.

- 2) Richtlijn 89/665/EEG, zoals gewijzigd bij richtlijn 92/50/EEG, verzet zich ertegen dat een nationale regeling de wettigheidstoetsing van de intrekking van een aanbesteding beperkt tot een onderzoek van de enkele vraag of dit besluit al dan niet arbitrair is.
- 3) Het tijdstip waarvan moet worden uitgegaan voor de beoordeling van de wettigheid van het besluit van de aanbestedende dienst tot intrekking van een aanbesteding, moet door het nationale recht worden bepaald, met dien verstande dat de toepasselijke nationale voorschriften niet ongunstiger mogen zijn dan die welke voor soortgelijke vorderingen krachtens nationaal recht gelden en de uitoefening van de door de communautaire rechtsorde verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk mogen maken.

(¹) PB C 149 van 27.5.2000.

ARREST VAN HET HOF

van 18 juni 2002

in zaak C-242/00: Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Staatssteunmaatregelen — Voorgenomen steunmaatregelen — Beschikking van Commissie waarbij wordt vastgesteld dat steunmaatregel verenigbaar is met gemeenschappelijke markt — Niet-bezwarend besluit — Regionale steunmaatregelen — Definitie van in aanmerking komende regio's”)

(2002/C 191/07)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-242/00, Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigde: W.-D. Plessing, bijgestaan door R. M. Bierwagen) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: K.-D. Borchardt en J. Macdonald Flett), betreffende een beroep tot nietigverklaring van beschikking 2001/272/EG van de Commissie van 14 maart 2000 betreffende de nieuwe afbakening van steungebieden van het gemeenschappelijk actieprogramma „Verbetering van de regionale economische structuur” in Duitsland voor de periode van 1 januari 2000 tot en met 31 december 2003 voor West-Duitsland en Berlijn (PB 2001, L 97, blz. 27), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken en N. Colneric, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (rapporteur), M. Wathelet, R. Schintgen, V. Skouris en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: J. Mischo; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 18 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verwijst de Bondsrepubliek Duitsland in de kosten.

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 27 juni 2002

in zaak C-258/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek (¹)

(„Niet-nakoming — Richtlijn 91/676/EEG — Bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen — Vaststelling van door verontreiniging beïnvloede wateren — Aanwijzing van kwetsbare zones”)

(2002/C 191/08)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-258/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: M. Nolin) tegen Franse Republiek (gemachtigden: J.-F. Dobelle en D. Colas, vervolgens G. de Bergues en D. Colas), ondersteund door Koninkrijk Spanje (gemachtigde: S. Ortiz Vaamonde), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Franse Republiek, door te verzuimen overeenkomstig artikel 3 en bijlage I van richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen (PB L 375, blz. 1; hierna: „richtlijn”), op passende wijze de wateren vast te stellen die door verontreiniging worden beïnvloed en, bijgevolg, niet de kwetsbare zones aan te wijzen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken (rapporteur), kamerpresident, N. Colneric, C. Gulmann, R. Schintgen en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: L. A. Geelhoed; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 27 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door te verzuimen overeenkomstig artikel 3 en bijlage I van richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen, op passende wijze de wateren vast te stellen die door verontreiniging worden beïnvloed en, bijgevolg, niet de kwetsbare zones aan te wijzen, is de Franse Republiek de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten.
- 3) Het Koninkrijk Spanje draagt zijn eigen kosten.

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 27 juni 2002

in zaak C-274/00 P: Odette Simon tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Hogere voorziening — Ambtenaren — Aanspraak op status van tijdelijk functionaris — Verzoek niet tijdig ingediend — Niet-ontvankelijkheid van het beroep — Hogere voorziening deels kennelijk niet-ontvankelijk en deels kennelijk ongegrond”)

(2002/C 191/09)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-274/00 P: Odette Simon, Luxemburg, aanvankelijk vertegenwoordigd door J.-N. Louis, vervolgens door L. Misson, avocats, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (enkelvoudige kamer) van 10 mei 2000, Simon/Commissie (T-177/97, JurAmbt., blz. I-A-75 en II-319), strekkende tot vernietiging van dat arrest, andere partij bij de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: J. Currall, bijgestaan door D. Waelbroeck), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken, kamerpresident, N. Colneric (rapporteur), C. Gulmann, J.-P. Puissochet en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 27 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Wijst de hogere voorziening af.
- 2) Verwijst Simon in de kosten.

(¹) PB C 233 van 12.8.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 20 juni 2002

in zaak C-287/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland (¹)

(„Niet-nakoming — Zesde BTW-richtlijn — Artikelen 2, punt 1, en 13, A, lid 1, sub i — Onder bezwarende titel verrichte onderzoeksactiviteiten van openbare instellingen voor hoger onderwijs — Vrijstelling”)

(2002/C 191/10)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-287/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: G. Wilms en K. Gross) tegen Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigden: W.-D. Plessing en T. Jürgensen), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door bij § 4, punt 21a, van het Umsatzsteuergesetz (wet op de omzetbelasting) van 27 april 1993 (BGBl. 1993 I, blz. 565), zoals gewijzigd bij § 4, lid 5, van het Umsatzsteuergesetz-Änderungsgesetz van 12 december 1996 (BGBl. 1996 I, blz. 1851), de onderzoeksactiviteiten van openbare instellingen voor hoger onderwijs van de belasting over de toegevoegde waarde vrij te stellen, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 2 van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, S. von Bahr (rapporteur), D. A. O. Edward, A. La Pergola en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: R. Grass, op 20 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door bij § 4, punt 21a, van het Umsatzsteuergesetz (wet op de omzetbelasting) van 27 april 1993, zoals gewijzigd bij artikel 4, lid 5, van het Umsatzsteuergesetz-Änderungsgesetz

van 12 december 1996, de onder bezwarende titel verrichte onderzoeksactiviteiten van instellingen voor hoger onderwijs vrij te stellen van belasting over de toegevoegde waarde, is de Bondsrepubliek Duitsland de verplichtingen niet nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 2 van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag.

2) De Bondsrepubliek Duitsland wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 273 van 23.9.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 20 juni 2002

in de gevoegde zaken C-388/00 en C-429/00 (verzoek van de Giudice di pace di Genova om een prejudiciële beslissing): Radiosistemi Srl tegen Prefetto di Genova (¹)

(„Richtlijn 1999/5/EG — Radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur — Verenigbaarheid van nationale regeling die in handel brengen van radioapparatuur waarop geen nationaal typegoedkeuringsmerk is aangebracht, verbiedt — Toelaatbaarheid van sancties waarin nationale wettelijke regeling voorziet”)

(2002/C 191/11)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In de gevoegde zaken C-388/00 en C-429/00, betreffende verzoeken aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Giudice di pace di Genova (Italië), in de aldaar aanhangige gedingen tussen Radiosistemi Srl en Prefetto di Genova, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 28 EG, richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 1999 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit (PB L 91, blz. 10), alsmede beschikking nr. 3052/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1995 tot vaststelling van een procedure voor uitwisseling van informatie over nationale maatregelen waarbij wordt afgeweken van het beginsel van het vrije verkeer van goederen binnen de Gemeenschap (PB L 321, blz. 1), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken, kamerpresident, N. Colneric, J.-P. Puissochet, V. Skouris en J. N. Cunha

Rodrigues (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: L. A. Geelhoed; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 20 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Artikel 28 EG verzet zich tegen nationale administratieve voorschriften en/of praktijken die, waar de procedures voor de conformiteitsbeoordeling met het oog op de verhandeling en ingebruikneming van radioapparatuur aan de beoordelingsvrijheid van bestuursorganen zijn overgelaten, de marktdeelnemers verbieden radioapparatuur zonder het nationale typegoedkeuringsmerk in te voeren, te verhandelen of ten verkoop voorhanden te hebben, wanneer zij niet de mogelijkheid hebben op equivalente en minder belastende wijze aan te tonen dat die apparatuur beantwoordt aan de vereisten in verband met het passende gebruik van de door de nationale wetgeving toegestane radiofrequenties.
- 2) De artikelen 6, lid 1, tweede volzin, 7, lid 1, en 8, lid 1, van richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 1999 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit, kennen aan de justitiabelen rechten toe waarop voor de nationale rechter een beroep kan worden gedaan, ook al is de richtlijn zelf na het verstrijken van de omzettingstermijn nog niet formeel in nationaal recht omgezet. Artikel 7, lid 2, van deze richtlijn verdraagt zich niet met de handhaving van normen en/of praktijken van het nationale recht die na 8 april 2000 de verhandeling en/of de ingebruikneming van radioapparatuur zonder nationaal typegoedkeuringsmerk verbieden, terwijl het efficiënte en passende gebruik van het door de nationale wetgeving vrijgegeven radiospectrum vaststaat of gemakkelijk is te verifiëren.
- 3) Elke door een lidstaat genomen maatregel, met uitzondering van rechterlijke beslissingen, waardoor het vrije verkeer wordt verhinderd van producten die in een andere lidstaat rechtmatig vervaardigd of in de handel zijn gebracht, valt onder het begrip „maatregel” in de zin van artikel 1 van beschikking nr. 3052/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1995 tot vaststelling van een procedure voor uitwisseling van informatie over nationale maatregelen waarbij wordt afgeweken van het beginsel van het vrije verkeer van goederen binnen de Gemeenschap. De handhaving van een administratieve inbeslagneming van een bepaald model of bepaald type product dat rechtmatig in een andere lidstaat in de handel is gebracht, nadat de voor technische controles verantwoordelijke nationale instanties de conformiteit van het product met de nationale en communautaire regelgeving hebben vastgesteld, valt onder het begrip „maatregel” die ter kennis van de Commissie moet worden gebracht in de zin van die bepaling.
- 4) Wanneer een nationale regeling strijdig met het gemeenschapsrecht is bevonden, is het naar aanleiding van een overtreding van die regeling opleggen van boeten of andere dwangmaatregelen eveneens onverenigbaar met het gemeenschapsrecht.

(¹) PB C 28 van 27.1.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 18 juni 2002

in zaak C-398/00: Koninkrijk Spanje tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾

(„Staatssteun — Aangemelde steunvoornemens — Geen beschikking van Commissie binnen termijn van twee maanden — Termijn van 15 werkdagen voor inleiding van formele onderzoeksprocedure — Berekeningswijze — Wijze waarop voorafgaande kennisgeving door lidstaat plaatsvindt en waarop beschikking van Commissie wordt betekend — Verzending per fax”)

(2002/C 191/12)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-398/00, Koninkrijk Spanje (gemachtigde: S. Ortiz Vaamonde) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: G. Rozet en R. Vidal), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van de bij brief SG (2000) D/106322 van 22 augustus 2000 aan het Koninkrijk Spanje betekende en in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen van 18 november 2000 (PB C 328, blz. 19) gepubliceerde beschikking van de Commissie van 17 augustus 2000 tot inleiding van de formele onderzoeksprocedure ten aanzien van de verenigbaarheid met het EG-Verdrag van aan Santana Motor SA verleende steun (hierna: „bestreden beschikking”), met betrekking tot alle daarin bedoelde maatregelen, met uitzondering van de in juni 1998 verleende garantie, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken, kamerpresident, J.-P. Puissochet, (rapporteur) en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: R. Grass, op 18 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verklaart nietig de bij brief SG (2000) D/106322 van 22 augustus 2000 aan het Koninkrijk Spanje betekende beschikking van de Commissie van 17 augustus 2000 tot inleiding van de formele onderzoeksprocedure ten aanzien van de verenigbaarheid met het EG-Verdrag van aan Santana Motor SA verleende steun, met betrekking tot alle daarin bedoelde maatregelen, met uitzondering van de in juni 1998 verleende garantie.
- 2) Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten.

(1) PB C 28 van 27.1.2001.

ARREST VAN HET HOF

van 18 juni 2002

in zaak C-60/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Richtlijnen 89/369/EEG en 89/429/EEG — Luchtverontreiniging — Installaties voor verbranding van stedelijk afval — Afvalverbrandingsinstallaties in Frankrijk”)

(2002/C 191/13)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-60/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: H. Støvlbaek en J. Adda) tegen Franse Republiek (gemachtigden: G. de Bergues en D. Colas, vervolgens R. Abraham en D. Colas), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet alle maatregelen te nemen die noodzakelijk en passend zijn om ervoor te zorgen dat alle afvalverbrandingsinstallaties die thans in Frankrijk in gebruik zijn, worden geëxploiteerd overeenkomstig de verbrandingscriteria van richtlijn 89/369/EEG van de Raad van 8 juni 1989 ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging (PB L 163, blz. 32), en richtlijn 89/429/EEG van de Raad van 21 juni 1989 ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging (PB L 203, blz. 50), dan wel dat de exploitatie ervan tijdig werd stopgezet, dat wil zeggen vóór 1 december 1990 wat nieuwe installaties betreft en vóór 1 december 1996 wat bestaande installaties betreft, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten ingevolge artikel 4, lid 1, van richtlijn 89/369/EEG, de artikelen 2, eerste alinea, sub a, en 4 van richtlijn 89/429/EEG en artikel 249, derde alinea, EG, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken, N. Colneric en S. von Bahr, kamerpresidenten, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, V. Skouris, J. N. Cunha Rodrigues en C. W. A. Timmermans (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: R. Grass, op 18 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet alle maatregelen te nemen die noodzakelijk en passend zijn om ervoor te zorgen dat alle afvalverbrandingsinstallaties in Frankrijk worden geëxploiteerd overeenkomstig de verbrandingscriteria van richtlijn 89/369/EEG van de Raad van 8 juni 1989 ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging, en richtlijn 89/429/EEG van de Raad van 21 juni 1989 ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging, dan wel dat de exploitatie ervan tijdig werd stopgezet, dit wil zeggen vóór 1 december 1990 wat nieuwe installaties

betreft en vóór 1 december 1996 wat bestaande installaties betreft, is de Franse Republiek de verplichtingen niet nagekomen die op haar rusten ingevolge artikel 4, lid 1, van richtlijn 89/369/EEG en de artikelen 2, eerste alinea, sub a, en 4 van richtlijn 89/429/EEG.

2) De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 108 van 7.4.2001.

1) Door de toekenning van het gegarandeerd minimuminkomen waarin door zijn wettelijke regeling is voorzien, afhankelijk te blijven stellen van de duur van het verblijf op het Luxemburgse grondgebied, is het Groothertogdom Luxemburg de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 7, lid 2, van verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap, en artikel 43 EG.

2) Het Groothertogdom Luxemburg wordt in de kosten verwezen.

(¹) PB C 289 van 13.10.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Vierde kamer)

van 20 juni 2002

in zaak C-299/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Artikel 7, lid 2, van verordening (EEG) nr. 1612/68 — Vrij verkeer van werknemers — Artikel 43 EG — Vrijheid van vestiging — Sociale voordelen — Gegarandeerd minimuminkomen”)

(2002/C 191/14)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-299/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: H. Michard) tegen Groothertogdom Luxemburg (gemachtigde: N. Mackel), betreffende een verzoek om vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door de toekenning van het gegarandeerd minimuminkomen afhankelijk te blijven stellen van de duur van het verblijf op het Luxemburgse grondgebied, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 7, lid 2, van verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap (PB L 257, blz. 2), en artikel 43 EG, heeft het Hof (Vierde kamer), samengesteld als volgt: S. von Bahr, kamerpresident, D. A. O. Edward (rapporteur) en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 20 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 5 juni 2002

in zaak C-204/00 P, Aalborg Portland A/S tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾

(„Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond”)

(2002/C 191/15)

(Procestaal: Deens)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-204/00 P, Aalborg Portland A/S, gevestigd te Aalborg (Denemarken), vertegenwoordigd door K. Dyekjær-Hansen en K. Høegh, advokaterne, betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer — uitgebreid) van 15 maart 2000, Cimenteries CBR e.a./Commissie (T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 en T-104/95, Jurispr. blz. II-491), strekkende tot gedeeltelijke vernietiging van dat arrest, andere partij bij de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: R. Lyal en H. P. Hartvig), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, D. A. O. Edward (rapporteur), A. La Pergola, M. Wathelet en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 5 juni 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Het tweede middel in hogere voorziening wordt in zijn geheel afgewezen als ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond.*
2. *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

— *het tweede, het derde en het zevende onderdeel van het vierde middel;*

evenwel, wat het veertiende onderdeel van het derde middel en het derde onderdeel van het vierde middel betreft, met uitzondering van de argumenten inzake de beoordeling door het Gerecht van de algemene aansprakelijkheid van de bij de ene inbreuk betrokken ondernemingen.

2. *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 5 juni 2002

in zaak C-205/00 P, Irish Cement Ltd tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond”)

(2002/C 191/16)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-205/00 P, Irish Cement Ltd, gevestigd te Dublin (Ierland), vertegenwoordigd door P. Sreenan, SC, geïnstrueerd door J. Glackin, solicitor, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer — uitgebreid) van 15 maart 2000, Cimenteries CBR e.a./Commissie (T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 en T-104/95, Jurispr. blz. II-491), strekkende tot gedeeltelijke vernietiging van dat arrest, andere partij bij de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: R. Lyal), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, D. A. O. Edward (rapporteur), A. La Pergola, M. Wathelet en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 5 juni 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Worden afgewezen als kennelijk niet-ontvankelijk en kennelijk ongegrond:*

— *het eerste tot en met het derde, het negende tot en met het twaalfde en het veertiende onderdeel van het derde middel;*

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 5 juni 2002

in zaak C-211/00 P, Ciments français SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk ongegrond”)

(2002/C 191/17)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-211/00 P, Ciments français SA, gevestigd te Parijs (Frankrijk), vertegenwoordigd door A. Winckler, avocat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer — uitgebreid) van 15 maart 2000, Cimenteries CBR e.a./Commissie (T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 en T-104/95, Jurispr. blz. II-491), strekkende tot gedeeltelijke vernietiging van dat arrest, andere partij bij de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: R. Lyal, bijgestaan door N. Coutrelis), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, D. A. O. Edward (rapporteur), A. La Pergola, M. Wathelet en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 5 juni 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Het eerste en het vierde middel in hogere voorziening worden als kennelijk ongegrond afgewezen.*
2. *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

1. *Het vierde, het vijfde en het zesde middel in hogere voorziening worden in hun geheel als kennelijk ongegrond afgewezen.*
2. *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 5 juni 2002

in zaak C-213/00 P, Italcementi — Fabbriche Riunite Cemento SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk ongegrond”)

(2002/C 191/18)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-213/00 P, Italcementi — Fabbriche Riunite Cemento SpA, gevestigd te Bergamo (Italië), vertegenwoordigd door A. Predieri, M. Siragusa, M. Beretta, C. Lanciani en F. M. Moretti, avvocati, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg, betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer — uitgebreid) van 15 maart 2000, Cimenteries CBR e.a./Commissie (T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 en T-104/95, Jurispr. blz. II-491), strekkende tot gedeeltelijke vernietiging van dat arrest, andere partij bij de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: R. Lyal, bijgestaan door A. Dal Ferro), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, D. A. O. Edward (rapporteur), A. La Pergola, M. Wathelet en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 5 juni 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 5 juni 2002

in zaak C-217/00 P, Buzzi Unicem SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond”)

(2002/C 191/19)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-217/00 P, Buzzi Unicem SpA, voorheen Unicem SpA, gevestigd te Casale Monferrato (Italië), vertegenwoordigd door C. Osti en A. Prastaro, avvocati, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg, betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer — uitgebreid) van 15 maart 2000, Cimenteries CBR e.a./Commissie (T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 en T-104/95, Jurispr. blz. II-491), strekkende tot gedeeltelijke vernietiging van dat arrest, andere partij bij de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: R. Lyal, bijgestaan door A. Dal Ferro), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, D. A. O. Edward (rapporteur), A. La Pergola, M. Wathelet en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 5 juni 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Worden afgewezen als kennelijk niet-ontvankelijk en/of kennelijk ongegrond:
- het tweede tot en met het vijfde onderdeel van het tweede middel;
 - het derde middel;
 - het zesde middel;
 - het achtste middel;
 - het eerste onderdeel van het negende middel;
 - het eerste, het tweede, het vierde en het vijfde onderdeel van het elfde middel;
 - het zestiende middel;
 - het zeventiende middel;
 - het negentiende middel;
 - het twintigste middel; en
 - het eenentwintigste middel.
2. De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 5 juni 2002

in zaak C-219/00 P, Cementir — Cementerie del Tirreno SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Hogere voorziening — Mededinging — Cement — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Hogere voorziening ten dele kennelijk ongegrond”)

(2002/C 191/20)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-219/00 P, Cementir — Cementerie del Tirreno SpA, gevestigd te Rome (Italië), vertegenwoordigd door G. M. Ro-

berti en P. Criscuolo Gaito, avvocati, betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer — uitgebreid) van 15 maart 2000, Cimenteries CBR e.a./Commissie (T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 en T-104/95, Jurispr. blz. II-491), strekkende tot gedeeltelijke vernietiging van dat arrest, andere partij bij de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: R. Lyal, bijgestaan door A. Dal Ferro), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, D. A. O. Edward (rapporteur), A. La Pergola, M. Wathelet en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 5 juni 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Het vierde en het zesde onderdeel van het zesde middel in hogere voorziening worden als kennelijk ongegrond afgewezen.
2. De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Tweede kamer)

van 30 mei 2002

in zaak C-358/00 (verzoek van het Oberlandesgericht Düsseldorf om een prejudiciële beslissing): Buchhändler-Vereinigung GmbH tegen Saur Verland GmbH & Co. KG, Die Deutsche Bibliothek (¹)

(Artikel 104, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering — Overheidsopdrachten voor dienstverlening — Richtlijn 92/50/EEG — Concessie van openbare diensten)

(2002/C 191/21)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-358/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Oberlandesgericht Düsseldorf (Duitsland), in het aldaar aanhangig geding tussen Buchhändler-Vereinigung GmbH en Saur Verlag GmbH & Co. KG, Die

Deutsche Bibliothek, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 1 en 8 van richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening (PB L 209, blz. 1), zoals gewijzigd bij richtlijn 97/52/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1997 (PB L 328, blz. 1), heeft het Hof (Tweede kamer), samengesteld als volgt: N. Colneric, kamerpresident, R. Schintgen en V. Skouris (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: R. Grass, op 30 mei 2000 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

Een overeenkomst voor de concessie van openbare uitgeverijdiensten is bij de huidige stand van het gemeenschapsrecht uitgesloten van de werkingssfeer van richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/52/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1997, ook al wordt er wegens haar specifieke voorwerp op bedoeld in bijlage IA bij deze richtlijn, waarnaar artikel 8 ervan verwijst.

(¹) PB C 355 van 9.12.2000.

BESCHIKKING VAN HET HOF

van 26 april 2002

in zaak C-454/00 (verzoek van de Corte d'appello di Milano om een prejudiciële beslissing): VIS Farmaceutici Istituto scientifico delle Venezie SpA tegen Duphar International Research BV (¹)

(Prejudiciële vragen — Niet-ontvankelijkheid)

(2002/C 191/22)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-454/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Corte d'appello di Milano (Italië), in het aldaar aanhangig geding tussen VIS Farmaceutici Istituto scientifico delle Venezie SpA en Duphar International Research BV, in tegenwoordigheid van: Consorzio Produttori Principi Attivi Generici (CPA), om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 4 van verordening (EEG) nr. 1768/92 van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de invoering van een aanvullend beschermingscertificaat voor

geneesmiddelen (PB L 182, blz. 1), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken, N. Colneric en S. von Bahr, kamerpresidenten, C. Gulmann (rapporteur), D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissechet, M. Wathelet, V. Skouris, J. N. Cunha Rodrigues en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: R. Grass, op 26 april 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

Het door de Corte d'appello di Milano bij beschikking van 25 oktober 2000 ingediende verzoek om een prejudiciële beslissing is niet-ontvankelijk.

(¹) PB C 17 van 19.1.2002.

BESCHIKKING VAN HET HOF

van 17 mei 2002

in zaak C-406/01: Bondsrepubliek Duitsland tegen Europees Parlement en Raad van de Europese Unie (¹)

(„Beroep tot nietigverklaring — Kennelijke niet-ontvankelijkheid — Tardiviteit”)

(2002/C 191/23)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-406/01, Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigden: W.-D. Plessing en M. Lumma, bijgestaan door J. Sedemund) tegen Europees Parlement (gemachtigden: C. Pennera en E. Waldherr) en Raad van de Europese Unie (gemachtigden: E. Karlsson en J.-P. Hix), betreffende nietigverklaring van artikel 3, lid 1, juncto lid 2, van richtlijn 2001/37/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2001 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de productie, de presentatie en de verkoop van tabaksproducten (PB L 194, blz. 26), voorzover deze bepalingen de productie verbieden van sigaretten die zijn bestemd voor uitvoer vanuit de Europese Gemeenschap naar derde landen, heeft het Hof samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, en S. von Bahr, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola (rapporteur), J.-P. Puissechet, M. Wathelet, R. Schintgen, V. Skouris, J. N. Cunha Rodrigues, C. W. A. Timmermans en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: R. Grass, op 17 mei 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *De Bondsrepubliek Duitsland wordt in de kosten verwezen.*

(¹) PB C 348 van 8.12.2001.

Het door het Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien bij beschikking van 5 november 2001 ingediende verzoek om een prejudiciële beslissing is niet-ontvankelijk.

(¹) PB C 84 van 6.4.2002.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 21 maart 2002

**in zaak C-447/01 (verzoek van het Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien om een prejudiciële beslissing):
DLD Trading Company Import-Export, spol. s.r.o., tegen
Republiek Oostenrijk (¹)**

(Prejudiciële vragen — Niet-ontvankelijkheid)

(2002/C 191/24)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-447/01, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Oostenrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen DLD Trading Company Import-Export, spol. s.r.o., en Republiek Oostenrijk, om een prejudiciële beslissing over de vraag of de Oostenrijkse regelgeving een bepaling van gemeenschapsrecht schendt voorzover zij voor de douanefreestelling voor goederen in de persoonlijke bagage van reizigers afkomstig uit bepaalde derde landen in een maximumbedrag van 75 en 100 EUR voorziet alsmede bepaalde kwantitatieve beperkingen oplegt voor de vrijstelling van de omzetbelasting en accijns op tabaksprodukten, en over de voorwaarden waaronder een lidstaat aansprakelijk kan worden gesteld voor aan particulieren door schendingen van het gemeenschapsrecht toegebrachte schade, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken, kamerpresident, N. Colneric, R. Schintgen (rapporteur), V. Skouris en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: R. Grass, op 21 maart 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

Beroep, op 22 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-107/02)

(2002/C 191/25)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 22 maart 2002 beroep ingesteld tegen Bondsrepubliek Duitsland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door de heer Götz zur Hausen, juridisch adviseur van de Commissie, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij L. Escobar Guerrero, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens richtlijn 96/29/Euratom van de Raad van 13 mei 1996 tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren (¹), door niet alle wettelijke en/of bestuursrechtelijke maatregelen te treffen die nodig zijn voor de uitvoering van deze richtlijn met betrekking tot de sanering van radioactief afval en andere overblijfselen, het oprichten en saneren van installaties van de uraniummijnbouw en de exploitatie van röntgeninstallaties, althans door deze maatregelen niet aan de Commissie mee te delen;
2. de Bondsrepubliek Duitsland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Uit het verbindende karakter van richtlijnen overeenkomstig artikel 161, derde alinea, Euratomverdrag en uit artikel 192, lid 1, Euratomverdrag volgt, dat de lidstaten waarvoor de richtlijn is bestemd, verplicht zijn de bepalingen van de richtlijn zodanig in hun interne recht om te zetten dat zij vanaf het eind van de omzettingstermijn hun volle praktische werking ontplooien.

Volgens artikel 55 ervan dienden de lidstaten uiterlijk 13 mei 2000 aan de richtlijn te voldoen. Ofschoon de Bondsrepubliek Duitsland met haar verordening inzake stralingsbescherming van 20 juli 2002 de richtlijn inmiddels grotendeels heeft omgezet, ontbreken tot op heden voorschriften voor handelingen in verband met de sanering van de gevolgen van eerdere handelingen en activiteiten, de sluiting en sanering van bedrijfsinstallaties en -inrichtingen van de uraniummijnbouw en het oprichten en de exploitatie van röntgeninstallaties en röntgenstralen uitzendende toestellen als bedoeld in de Röntgenverordening.

(¹) PB L 159, blz. 1.

Hogere voorziening, op 17 mei 2002 ingesteld door Ramondín SA en Ramondín Cápsulas SA tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid) van 6 maart 2002 in de gevoegde zaken T-92/00 en T-103/00 (nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie), Territorio Histórico de Alava — Diputación Foral de Alava e.a./ Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-186/02 P)

(2002/C 191/26)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 17 mei 2002 hogere voorziening ingesteld door Ramondín SA en Ramondín Cápsulas SA, vertegenwoordigd door Javier Lazcano-Iturburu Ayestaran, advocaat, Gran Vía 55, Logroño (La Rioja), tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid) van 6 maart 2002 in de gevoegde zaken T-92/00 en T-103/00, Territorio Histórico de Alava — Diputación Foral de Alava e.a./Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirantes concluderen dat het den Hove behage:

1. deze hogere voorziening ontvankelijk te verklaren en derhalve:
2. het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 6 maart 2002 te vernietigen en de beschikking van de Commissie van 22 december 1999 nietig te verklaren, voorzover daarbij met de gemeenschappelijke markt onverenigbaar worden verklaard de in de Normas Forales 22/94 en 24/96 bedoelde belastingmaatregelen ten gunste van rekwirantes, Ramondín SA en Ramondín Cápsulas SA, en de Spaanse staat wordt verplicht tot terugvordering daarvan, alsmede de Commissie in de kosten van de procedure te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Misbruik van bevoegdheid, discriminatie, geen ongunstige beïnvloeding van de mededinging tussen ondernemingen en van het intracommunautaire handelsverkeer: noch in de klacht van de regering van La Rioja noch in de bestreden beschikking van de Commissie is enige aandacht besteed aan de vervalsing van de mededinging tussen ondernemingen, daar zij zich bij hun optreden tegen Ramondín hebben laten leiden door andere belangen; in het arrest zijn de voorwaarden voor de steunmaatregelen van de staat onjuist beoordeeld. Rekwirantes wijzen het specifieke en selectieve karakter van de betrokken steunmaatregelen volledig af, omdat de Commissie alsmede het Gerecht in zijn arrest zijn uitgegaan van het respectieve grondgebied van degene die de Norma heeft vastgesteld, maar niet van het grondgebied van de lidstaat in zijn geheel, voor hun zienswijze dat de betrokken Norma Foral dit karakter heeft, daar deze Norma belastingplichtigen benadeelt waarop zij niet van toepassing is. Dit betoog kan niet worden aanvaard, daar de autonome steden en gemeenschappen met regelgevende bevoegdheid binnen het kader van hun respectieve grondgebieden en bevoegdheden handelen alsof zij echte volwaardige lidstaten zijn, zodat het in casu niet gaat om steunmaatregelen van de staat maar om fiscale harmonisatie, hetgeen duidelijk buiten de bevoegdheidsfeer van de Commissie valt.

De Diputación Foral had geen discretionaire bevoegdheid om rekwirantes al dan niet van de toepassing van de betrokken regeling uit te sluiten, indien zij aan de vereiste voorwaarden voldeden.

Subsidiair: indien de betrokken maatregelen als selectief worden aangemerkt, zouden zij door de aard en de opzet van het belastingstelsel worden gerechtvaardigd.

Er is sprake van discriminatie wanneer specifiek tegen rekwirantes een procedure wordt ingeleid en niet tegen de andere ondernemingen die worden geraakt door dezelfde Normas Forales van Alava of door andere soortgelijke Normas van de overige Diputaciones Forales van Baskenland of van Navarra, en van vele andere regio's in verschillende lidstaten.

Geen enkele concurrent is opgekomen tegen de handeling waarbij de gestelde staatssteun is toegekend, of heeft zich met een formele of informele klacht tot een orgaan of instelling gewend om de hypothetisch toegekende voordelen aan de kaak te stellen; ook heeft geen enkele concurrent zich aangesloten bij een door een derde ingediende klacht.

Hogere voorziening, op 21 mei 2002 ingesteld door Territorio Histórico de Alava — Diputación Foral de Alava tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid) van 6 maart 2002 in de gevoegde zaken T-92/00 en T-103/00 (nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie), Territorio Histórico de Alava — Diputación Foral de Alava e.a./Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-188/02 P)

(2002/C 191/27)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 mei 2002 hogere voorziening ingesteld door Territorio Histórico de Alava — Diputación Foral de Alava, vertegenwoordigd door Antonio Creus Carreras en Begoña Uriarte Valiente, advocaten, calle Velázquez nr. 63, Madrid, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid) van 6 maart 2002 in de gevoegde zaken T-92/00 en T-103/00, Territorio Histórico de Alava — Diputación Foral de Alava e.a./Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirant concludeert dat het den Hove behage:

1. deze hogere voorziening ontvankelijk te verklaren en derhalve;
2. het arrest van het Gerecht van 6 maart 2002 te vernietigen,
3. de zaak zelf af te doen op grond van het door rekwirante in eerste aanleg gevorderde, en met name nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 24 februari 1999, voorzover het belastingkrediet van 45 % van het bedrag van de investeringen en de vermindering van de belastinggrondslag als bedoeld in de Normas Forales de Alava geen steunmaatregelen van de staat zijn in de zin van artikel 87 EG, of althans bestaande steunmaatregelen zijn in de zin van artikel 88 EG en van artikel 1 van verordening nr. 659/1999,
4. subsidiair, indien het Hof het niet wenselijk acht de zaak zelf af te doen, de zaak naar het Gerecht te verwijzen,
5. de Commissie te verwijzen in de kosten van beide instanties.

Middelen en voornaamste argumenten

Deze zijn gelijk aan die van zaak C-187/02 P.

Beroep, op 27 mei 2002 ingesteld door het Koninkrijk der Nederlanden tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-193/02)

(2002/C 191/28)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 mei 2002 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door het Koninkrijk der Nederlanden, vertegenwoordigd door H.G. Sevenster, als gemachtigde.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. Vernietiging van het Besluit van de Commissie van 12 maart 2002, kenmerk C(2002) 970, tot vermindering van het uit het Europees Sociaal Fonds toegekende steun uit hoofde van de nader aangeduide beschikkingen van de Commissie tot goedkeuringen van enige programmeringsdocumenten voor communautaire structurele maatregelen in Nederland op grond van de doelstellingen 1, 2, 3, en 5b met 31,3 %, zijnde Euro 147 459 365;
2. Veroordeling van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

— Onbevoegdheid van de Commissie: De Commissie baseert de financiële sanctie op een (vermeend) verzuim van de uit artikel 23 van Verordening (EEG) nr. 2082/93 van de Raad⁽¹⁾ („Coördinatieverordening”) voortvloeiende verplichting van Nederland om een adequaat controle- en beheerssysteem op te zetten ten behoeve van een doeltreffende uitvoering van de programma's. Artikel 24 van de Coördinatieverordening, waarop de onderhavige financiële sanctie berust, verwijst echter niet naar deze verplichting maar machtigt de Commissie enkel de bijstand voor de betrokken actie of maatregel te verminderen of schorsen indien zich bij „de uitvoering van een actie of maatregel” een onregelmatigheid voordoet. Een financiële correctie, als in dat artikel bedoeld, kan dus slechts worden toegepast in geval van onregelmatigheden die betrekking hebben op uitvoering zelf of op „de aard of de uitvoeringsvoorwaarden” van een (enkele) actie of een (enkele) maatregel. De financiële correctie kan hooguit betrekking hebben op de bedragen waarvan is vastgesteld dat zij ten onrechte zijn uitgekeerd en waarbij derhalve elke individuele onregelmatigheid moet worden vastgesteld. Een financiële correctie kan niet worden gebaseerd

op eventuele algemene gebreken of leemten in het controle- en beheerssysteem dat de uitvoering van een of (zoals in casu) meer acties of maatregelen begeleidt. Zelfs indien een gebrek zou kleven aan het controle- en beheerssysteem, dan wil dat nog niet zeggen dat deze tekortkoming de „aard” of de „uitvoeringsvoorwaarden” van de actie of maatregel betreft. Eerst met artikel 39 van Verordening nr. 1260/1999⁽²⁾ van de Raad heeft de Commissie de bevoegdheid gekozen tot financiële correcties die rekening houden met „de omvang en de financiële consequenties van de tekortkomingen die in de beheers- of controlesystemen van de lidstaten zijn geconstateerd”.

- Strijd met artikel 24, tweede lid, van de Coördinatieverordening: Voor zover de Commissie ook in geval van een tekortkoming in het controle- en beheerssysteem bevoegd zou zijn tot het toepassen van een financiële correctie en de Commissie met de vaststelling van zijn interne richtsnoeren van 15 oktober 1997 een interpretatie van artikel 24 van de Coördinatieverordening heeft gegeven, is de Commissie uit oogpunt van voorspelbaarheid en rechtszekerheid gebonden deze aan de lidstaten medegedeelde richtsnoeren over de te volgen gedragslijn bij financiële correcties. De Commissie heeft niet aangetoond dat de tekortkoming van het Nederlandse systeem destijds, namelijk dat de externe accountants „slechts de normale nationale boekhoudnormen hebben toegepast en niet hebben gecontroleerd of was voldaan aan de desbetreffende bepalingen van het gemeenschapsrecht, zoals de toepasselijke verordeningen en enige programmeringsdocumenten”, de onregelmatigheid van het ontbreken van elke projectadministratie of andere documenten heeft veroorzaakt. Nu de onregelmatigheid van de ontbrekende projectadministraties géén systematisch karakter vertoont, kan de Commissie het daarop betrekking hebbende percentage van 23,7 % niet extrapoleren.
- Strijd met artikel 23, derde lid, van de Coördinatieverordening: Het ontbreken van de projectadministratie ten tijde van de steekproef van de departementale Accountantsdienst (DAD) vormt een overtreding van artikel 23, derde lid, van de Coördinatieverordening. Van de individuele projecten, die in de jaren 1994 t/m 1996 werden uitgevoerd en afgewikkeld, hoefde de projectadministratie immers slechts gedurende drie jaren na de laatste betaling voor het project te worden bewaard. Ten tijde van de steekproef van de DAD in de zomer van 2000 was deze bewaartermijn reeds verstreken.

Voor de nieuwe programmaperiode van 2000 tot en met 2006 schrijft artikel 38, zesde lid, van Verordening nr. 1260/1999 thans wel duidelijk en eenduidig voor dat de bewijsstukken „gedurende drie jaren na de betaling door de Commissie van het eindsaldo voor een bijstandspakket” dienen te worden bewaard. De omstandigheid dat de gemeenschapswetgever kennelijk heeft gemeend het begin van de bewaartermijn op een dergelijke ondub-

belzinnige wijze te koppelen aan de betaling door de Commissie van het eindsaldo voor een bijstandspakket, bevestigt in de visie van de Nederlandse regering dat in de vorige programmaperiode de bewaartermijn tevens was gekoppeld aan de laatste betaling door de lidstaat aan het individuele project.

Indien toch moet worden aangenomen dat ten tijde van de steekproef van de DAD de bewaartermijn nog niet was verstreken, rechtvaardigt een schending van artikel 23, derde lid, van de Coördinatieverordening niet een volledige vermindering van de bijstand.

Met de door de Nederlandse regering in het kader van de artikel 24-procedure aangereikte gegevens, afzonderlijk maar zeker in onderlinge samenhang beschouwd, is er volledig en gedetailleerd bewezen dat de vermindering door de Commissie met 23,7 % onjuist is. Aan (de door de externe accountant in het kader van zijn controlewerkzaamheden verzamelde bescheiden, waaronder door hem gemaakte) fotokopieën van de originele bescheiden komt een gelijkwaardige bewijskracht toe als aan de originele bescheiden zelf. De vermeende beperkte waarde van een externe accountantscontrole doet aan de bewijskracht van de door een externe accountant gemaakte fotokopieën niet af en is in dit kader niet relevant.

- Strijd met het evenredigheids- en vertrouwensbeginsel: Aangezien de Commissie na goedkeuring van het nieuwe controle- en beheerssysteem in mei 1997 op geen enkele wijze een voorbehoud heeft gemaakt met betrekking tot de jaren 1994 tot en met 1996 heeft de Commissie de verwachting gewekt dat reeds de nodige, adequate corrigerende maatregelen waren getroffen. De Nederlandse regering hoefde er niet meer op bedacht te zijn dat op grond van die door de Commissie geconstateerde tekortkoming in het oude controle- en beheerssysteem nog een correctie in de vorm van een extrapolatie zou (kunnen) worden toegepast. Eerst in het kader van de artikel 24-procedure is duidelijk geworden welke uitleg de Commissie aan het bepaalde van artikel 23, derde lid, van de Coördinatieverordening geeft en welke consequenties zij aan overtreding van die verplichting verbindt, zelfs ongeacht of ten tijde van de afwikkeling van het project wél een sluitende administratie aanwezig was. Deze consequenties gaan verder dan passend en noodzakelijk ter bereiking van het doel van de (in de Coördinatieverordening niet duidelijk en eenduidig geformuleerde) bewaarplicht.

⁽¹⁾ houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 4253/88 tot vaststelling van de toepassingsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 2052/88 met betrekking tot de coördinatie van de bijstandsverlening uit de onderscheiden Structuurfondsen enerzijds en van die bijstandsverlening met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten anderzijds, PB 1993, L 193, blz. 20.

⁽²⁾ PB 1999, L 161, blz. 1.

Beroep, op 27 mei 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-195/02)

(2002/C 191/29)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 13 mei 2002 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Fernando Castillo de la Torre en Wouter Wils, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Luis Escobar Guerrero, eveneens lid van haar juridische dienst, Centre Wagner.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje

- door de artikelen 22 tot en met 24 van het Reglamento de Conductores goed te keuren, inbreuk heeft gemaakt op artikel 1, lid 2, van richtlijn 91/439/EEG⁽¹⁾;
- door artikel 25, lid 2, van het Reglamento de Conductores goed te keuren, inbreuk heeft gemaakt op punt 4 van bijlage I van richtlijn 91/439/EEG;
- door de zevende overgangsbepaling van het Reglamento de Conductores goed te keuren, inbreuk heeft gemaakt op artikel 7, lid 1, sub a, van richtlijn 91/439/EEG;

en het Koninkrijk Spanje in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- De verplichte inschrijving van het rijbewijs in het Registro de Conductores e Infractores is in strijd met artikel 1, lid 2, van de richtlijn: het stelsel van verplichte inschrijving is wegens de bijzonder ernstige gevolgen die de niet-naleving daarvan met zich meebrengt, niet evenredig aan het nagestreefde doel. Het gebruik van de door de richtlijn verleende bevoegdheid om de Spaanse bepalingen inzake geldigheidsduur en medisch onderzoek toe te passen, wordt in het geheel niet belemmerd of afgezwakt door het ontbreken van een inschrijving in het register. Om de doeltreffendheid te verzekeren van een puntensysteem of van systemen die rekening houden met recidive, volstaat bijvoorbeeld dat de gegevens van het betrokken rijbewijs worden ingeschreven wanneer de eerste overtreding wordt vastgesteld.

- De verplichte inwisseling van het rijbewijs bij gebrek aan ruimte om gegevens op te nemen, is in strijd met punt 4 van bijlage I van de richtlijn: Hierin wordt in die omstandigheden niet voorzien in een eventuele inwisseling noch in artikel 8, dat juist betrekking heeft op de inwisseling van rijbewijzen. Daar wordt aangenomen dat de richtlijn deze vraagstukken uitputtend regelt, moet daaruit worden afgeleid, dat zij zich verzet tegen een bepaling die verplicht tot inwisseling van een rijbewijs onder de in artikel 25, lid 2, van het Reglamento de Conductores voorziene voorwaarden.

- Bijlage III van de richtlijn verzet zich tegen de zevende overgangsbepaling van het Reglamento de Conductores: Richtlijn 91/439/EEG voorziet niet in de mogelijkheid om verkregen rechten te erkennen. Overeenkomstig artikel 7, lid 1, sub a, moet de houder van een rijbewijs voldoen aan de minimumnormen inzake lichamelijke en geestelijke geschiktheid voor het besturen van een motorrijtuig, zoals vermeld in bijlage III van de richtlijn. Ook bij verlenging van zijn rijbewijs moet de houder derhalve aan deze minimumvoorwaarden voldoen. De Commissie accepteert niet het argument van de Spaanse autoriteiten, dat het ontbreken van een soort van „grootvader-clausule” een kwestie van louter nalatigheid is.

⁽¹⁾ PB L 237 van 24.8.1991, blz. 1.

Beroep, op 27 mei 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-197/02)

(2002/C 191/30)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 mei 2002 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Gregorio Valero Jordana, lid van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Luis Escobar Guerrero, eveneens lid van haar juridische dienst, Centre Wagner.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door de artikelen 9.4, 21.3 en 22.6 van Real Decreto nr. 2822/1998 te handhaven, volgens welke motorfietsen, driewielige voertuigen, bromfietsen, rijwielen en fietsen geen aanhangwagens of oplegger mogen voorttrekken, de krachtens de artikelen 18, 28 en 49 EG en artikel 11 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.
- het Koninkrijk Spanje in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het algehele verbod om te rijden met een twee- of driewielig voertuig dat een aanhangwagen voorttrekt, vormt in de eerste plaats een belemmering voor de invoer van dit soort voertuigen uit andere lidstaten of uit de staten die de EER hebben ondertekend. Daar dit verbod geldt voor personen die naar Spanje reizen met voertuigen die in andere lidstaten zijn geregistreerd, kan het vervolgens een belemmering vormen voor het vrij verkeer van personen en van diensten. De Commissie wijst erop, dat er geen enkele technische rechtvaardigingsgrond bestaat voor het algehele verbod van de Spaanse regering, dat voertuigen treft die alle waarborgen van veiligheid voor hun gebruik op de openbare wegen bieden. Bovendien kunnen de kenmerken van de Spaanse wegen geen algeheel rijverbod voor twee- of driewielige voertuigen met aanhangwagens rechtvaardigen, dat tevens een verbod omvat op het gebruik van die voertuigen in bewoonde gebieden en op wegen (autosnelwegen of autowegen bijvoorbeeld), waarop geen sprake is van de door de Spaanse autoriteiten aangeduide gevaren.

Hogere voorziening, op 3 juni 2002 ingesteld door Colin Joynson tegen het arrest van het Gerecht van Eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer) van 21 maart 2002, in zaak T-231/99⁽¹⁾, Colin Joynson/Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Bass plc

(Zaak C-204/02 P)

(2002/C 191/31)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 3 juni 2002 hogere voorziening ingesteld door Colin Joynson, vertegenwoordigd door B. Bedford, Barrister, geïn-

strueerd door Ferdinand Kelly, Solicitors, tegen het arrest van het Gerecht van Eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer) van 21 maart 2002 in zaak T-231/99, Colin Joynson/Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Bass plc.

Rekwirant concludeert dat het den Hove behage:

- a) het bestreden arrest in zijn geheel te vernietigen, en
- b) de door rekwirant in het geding voor het Gerecht van Eerste aanleg gevorderde schadevergoeding toe te kennen; subsidiair
- c) de zaak terug te wijzen naar het Gerecht van Eerste aanleg; en in elk geval
- d) verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirant stelt dat het Gerecht van Eerste aanleg blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting:

- a) door te oordelen dat de Commissie bij de beantwoording van de vraag of een bierleveringscontract tot een verbetering van de distributie leidt, terecht enkel de gevolgen van een eventuele willekeurige prijsdiscriminatie door Bass plc in aanmerking heeft genomen en niet de geringe winstgevendheid die, los van willekeurige prijsdiscriminaties, uit het stelsel van de huurcontracten zelf zou voortvloeien;
- b) door te oordelen dat het niet specificeren van de afnameverplichting van bier per merk of benaming, waardoor een bierleveringscontract wordt uitgesloten van verordening (EEG) nr. 1984/83⁽²⁾, in casu een louter technische omstandigheid is, welke dit contract niet belet om de geest van deze verordening te eerbiedigen;
- c) door te concluderen dat bij het onderzoek van de mogelijkheid tot verlening van een individuele vrijstelling krachtens artikel 81, lid 3, EG voor een bierlevering kan worden volstaan met de toepassing van het door verordening nr. 1984/83 geboden analysekader;
- d) door te oordelen dat het prijsverschil en de ter berekening van dat verschil gehanteerde referentiegroep kunnen worden beperkt met een beroep op artikel 14, sub c, tweede alinea, van verordening nr. 1984/83;

- e) door het gebruik door de Commissie van de omzetsmethode bij de berekening van het huurvoordeel goed te keuren;
- f) door te concluderen dat de niet-contractuele voordelen die Bass plc zou bieden, opwegen tegen de prijsverschillen.

(¹) PB 2000, C 6, blz. 29.

(²) Verordening (EEG) nr. 1984/83 van de Commissie van 22 juni 1983 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, op groepen exclusieve afnameovereenkomsten (PB L 173, blz 5).

- a) in een procedure tot erkenning van een nieuwe fokkerijorganisatie (fokkersvereniging) bij de bevoegde instanties slechts een recht verleent om gehoord te worden, maar geen recht op weigering van de erkenning van de nieuwe organisatie (vereniging), indien deze de instandhouding van het ras in gevaar zou brengen of de goede werking of het selectie- of veredelingsprogramma van een bestaande organisatie of vereniging zou kunnen verstoren, en
- b) de bestaande organisatie of vereniging niet het recht verleent om de ondanks een negatief advies gevolgde erkenning door de bevoegde instanties bij de rechter (Verwaltungsgerichtshof) aan te vechten?

(¹) PB L 192, blz. 63.

Verzoek van het Verwaltungsgerichtshof van 23 mei 2002 om een prejudiciële beslissing in het beroep van het Oostenrijkse Zuchtverband für Ponys, Kleinpferde und Specialrassen, in het geding gekomen partij: Österreichischer Shetlandponyzuchtverband

(Zaak C-216/02)

(2002/C 191/32)

Het Verwaltungsgerichtshof heeft bij beschikking van 23 mei 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 juni 2002, in het beroep van het Oostenrijkse Zuchtverband für Ponys, Kleinpferde und Specialrassen, in het geding gekomen partij: Österreichischer Shetlandponyzuchtverband, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Verleent artikel 2, lid 2, sub a, van beschikking 92/353/EEG (¹) van de Commissie van 11 juni 1992 tot vaststelling van de criteria voor de erkenning van organisaties en verenigingen die stamboeken voor geregistreerde paardachtigen bijhouden of aanleggen, aan een bestaande fokkerijorganisatie (fokkersvereniging) een recht dat de bevoegde instanties de erkenning van een nieuwe fokkerijorganisatie (fokkersvereniging) weigeren, indien de erkenning van de nieuwe fokkerijorganisatie (fokkersvereniging) de instandhouding van het ras in gevaar zou brengen of de goede werking of het selectie- of veredelingsprogramma van een bestaande organisatie of vereniging zou kunnen verstoren?
2. Staat artikel 2, lid 2, sub a van de in de eerste vraag genoemde beschikking van de Commissie in de weg aan de toepassing van een nationale bepaling die een bestaande fokkerijorganisatie of fokkersvereniging

Verzoek van Raad van State (België), afdeling administratie, van 28 mei 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Michel Tillieut, Association des habitants de Louvain-La-Neuve, Willy Gregoire, en Association L'Épine blanche en het Waalse Gewest — Interveniente: Propreté, Assainissement, Gestion de l'Environnement, afgekort „Page”

(Zaak C-217/02)

(2002/C 191/33)

De Raad van State (België), afdeling administratie, heeft bij beschikking van 28 mei 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 juni 2002, in het geding tussen Michel Tillieut, Association des habitants de Louvain-La-Neuve, Willy Gregoire, en Association L'Épine blanche en het Waalse Gewest — Interveniente: Propreté, Assainissement, Gestion de l'Environnement, afgekort „Page”, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Houdt de verplichting van de lidstaten uit hoofde van artikel 7 van richtlijn 75/442/EEG (¹) van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG (²) van 18 maart 1991, om een of meer plannen voor het beheer van afvalstoffen op te stellen die met name betrekking hebben op „de locaties of installaties die geschikt zijn voor de verwijdering”, in dat de staten waarvoor de richtlijn bestemd is, op een landkaart de

precieze plaatsen moeten aanduiden waar de locaties voor de verwijdering van afvalstoffen zich zullen bevinden, of moeten deze staten veeleer criteria voor de locaties vastleggen die voldoende nauwkeurig zijn opdat de instantie die bevoegd is voor het verlenen van de in artikel 9 van de richtlijn bedoelde vergunning, kan vaststellen of de locatie of de installatie binnen het beheersplan valt?

2. Verzet artikel 7 van richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG van 18 maart 1991, eventueel in samenhang met artikel 9 of met enige andere bepaling van deze richtlijn, zich er tegen dat een lidstaat die niet binnen de gestelde termijn een of meer plannen voor beheer van afvalstoffen met betrekking tot „de locaties of installaties die geschikt zijn voor de verwijdering” heeft goedgekeurd, individuele vergunningen verleent voor de exploitatie van installaties voor de verwijdering van afvalstoffen, zoals stortplaatsen?
3. Moet artikel 7.1 van richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG van 18 maart 1991, aldus worden uitgelegd, dat het/de plan(nen) dat/die met name betrekking heeft/hebben op „de locaties of installaties die geschikt zijn voor de verwijdering” uiterlijk op 1 april 1993 moet(en) zijn opgesteld, of aldus dat de plannen binnen een redelijke termijn, die de termijn tot omzetting van de richtlijn in nationaal recht kan overschrijden, moeten worden opgesteld?

(¹) PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.

(²) PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

telijke bepalingen vast te stellen — en, subsidiair, aan de Commissie mee te delen — die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 98/84/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 november 1998 betreffende de rechtsbescherming van diensten gebaseerd op of bestaande uit voorwaardelijke toegang (¹), de krachtens het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— de Helleense Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Overeenkomstig artikel 249, derde alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap zijn richtlijnen verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd zijn.

Overeenkomstig artikel 10, eerste alinea, van het Verdrag treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dat Verdrag of uit handelingen van de instellingen van de Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren.

De Helleense Republiek betwist niet, dat zij maatregelen moet treffen om aan voornoemde richtlijn te voldoen.

De Commissie stelt vast, dat de Helleense Republiek tot nog toe niet de passende maatregelen heeft getroffen om de betrokken richtlijn volledig in Grieks recht om te zetten, en zeker geen dergelijke maatregelen aan de Commissie heeft meegedeeld.

(¹) PB L 320 van 28.11.1998, blz. 54.

Beroep, op 12 juni 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-219/02)

(2002/C 191/34)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 juni 2002 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Patakia en N. B. Rasmussen, leden van haar juridische dienst.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

— vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet binnen de gestelde termijn alle wettelijke en bestuursrecht-

Verzoek van het Juzgado de lo social nr. 3 de Orense van 30 maart 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Rosa Garcia Blanco en Instituto Nacional de la Seguridad Social en Tesorería General de la Seguridad Social

(Zaak C-225/02)

(2002/C 191/35)

Het Juzgado de lo social nr. 3 de Orense heeft bij beschikking van 30 maart 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 juni 2002, in het geding tussen Rosa Garcia

Blanco en Instituto Nacional de la Seguridad Social en Tesorería General de la Seguridad Social, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Staan de artikelen 12 en 39 tot en met 42 EG [ex artikelen 6 en 48 tot en met 51 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap], alsmede artikel 45 van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 in de weg aan een bepaling van nationaal recht volgens welke de premie- of bijdragebetalingen uit hoofde van de pensioenverzekering, die het beheersorgaan van de werkloosheidsverzekering namens een werknemer heeft verricht gedurende het tijdvak waarin deze bepaalde werkloosheidsuitkeringen ontving, niet in aanmerking kunnen worden genomen voor de vervulling van de verschillende, in de nationale wetgeving vastgestelde minimumtijdvakken en voor het ontstaan van het recht op de uitkering bij ouderdom, wanneer het deze werknemer wegens de langdurige werkloosheid, waartegen deze uitkeringen beogen te beschermen, materieel onmogelijk is andere premie- of bijdragebetalingen uit hoofde van de pensioenverzekering aannemelijk te maken dan die welke hij volgens de wet niet kan doen gelden, zodat enkel de werknemers die gebruik hebben gemaakt van het recht van vrij verkeer, door deze nationale bepaling worden geraakt en geen recht op het nationale ouderdomspensioen kan ontstaan, hoewel die minimumtijdvakken overeenkomstig artikel 45 van voornoemde verordening (EEG) nr. 1408/71 vervuld moeten worden geacht?
2. Staan de artikelen 12 en 39 tot en met 42 EG [ex artikelen 6 en 48 tot en met 51 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap], alsmede artikel 48, lid 1, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 in de weg aan bepalingen van nationaal recht volgens welke de premie- of bijdragebetalingen uit hoofde van de pensioenverzekering, die het beheersorgaan van de werkloosheidsverzekering namens een werknemer heeft verricht gedurende het tijdvak waarin deze bepaalde werkloosheidsuitkeringen ontving, niet in aanmerking kunnen worden genomen voor de vaststelling dat „de duur van alle krachtens de wetgeving van die lidstaat vervulde tijdvakken van verzekering of wonen een jaar bedraagt”, wanneer het deze werknemer als gevolg van de langdurige werkloosheid waartegen deze uitkeringen beogen te beschermen, materieel onmogelijk is andere premie- of bijdragebetalingen uit hoofde van de pensioenverzekering aannemelijk te maken dan die welke tijdens de werkloosheid verschuldigd en betaald zijn, zodat enkel de werknemers die gebruik hebben gemaakt van het recht van vrij verkeer, door deze nationale bepaling worden geraakt en geen recht op het nationale ouderdomspensioen kan ontstaan, hoewel overeenkomstig artikel 48, lid 1, van voornoemde verordening (EEG) nr. 1408/71 het nationale beheersorgaan niet kan worden ontslagen van de verplichting om nationale uitkeringen toe te kennen?

Hogere voorziening, op 1 juli 2002 ingesteld door International and European Public Services Organisation (IPSO) tegen de beschikking, van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 18 april 2002 zaak T-238/00, 1. International and European Public Services Organisation (IPSO), 2. Union of Staff of the European Central Bank (U.S.F.)/Europese Centrale Bank

(Zaak C-241/02 P)

(2002/C 191/36)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 1 juli 2002 hogere voorziening ingesteld door International and European Public Services Organisation (IPSO), vertegenwoordigd door B. Karthaus van het advocatenkantoor Roth Rechtsanwältte te Frankfurt am Main, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Glesener, voorzitter van de Association Luxembourgeoise des Employés des Banques et d'Assurances, Avenue Monterey 29, tegen de beschikking, van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 18 april 2002 in zaak T-238/00, 1. International and European Public Services Organisation (IPSO), 2. Union of Staff of the European Central Bank (U.S.F.)/Europese Centrale Bank.

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

1. de beschikking van het Gerecht van 18 april 2002 in zaak T-238/00⁽¹⁾, die verzoeksters op 26 april 2002 officieel ter kennis is gebracht, te vernietigen;
2. het besluit van de Europese Centrale Bank van 7 juli 2000 nietig te verklaren;
3. de Europese Centrale Bank te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De bestreden beschikking geeft blijk van een verkeerde opvatting van het gemeenschapsrecht door voorbij te gaan aan de verplichting tot daadwerkelijke rechtsbescherming (artikelen 6 en 13 EVRM). De niet-nakoming van de verplichting tot daadwerkelijke rechtsbescherming vloeit voort een verkeerde uitlegging van het begrip „individueel raken” in artikel 230, vierde alinea, EG. Enerzijds is de door het Gerecht verrichte afbakening van de kring van „andere personen” te restrictief, doordat alleen vakbonden daaronder vallen en alle andere personen die door de arbeidsvoorwaarden en de dienstvoorschriften worden geraakt, buiten beschouwing worden gelaten. Anderzijds kan het Gerecht daardoor niet nagaan, wat verzoeksters juist binnen deze kring karakteriseert, namelijk de mogelijkheid om collectieve arbeidsovereenkomsten te sluiten (en daarvoor zo nodig te staken). Hieruit volgt dat een

mogelijke schending van een grondrecht (het recht van vereniging) door de gemeenschapsrechter juist dan niet kan worden onderzocht wanneer zij algemeen en in abstracto betrekking heeft op al degenen die dit grondrecht kunnen genieten, dat wil zeggen op een wet berust.

—————
(¹) Nog niet gepubliceerd in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

—————
Doorhaling van zaak C-357/00 (¹)

(2002/C 191/37)

De president van de Zesde kamer van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 16 april 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak C-357/00 (verzoek van het Verwaltungsgericht der Freien Hansestadt Bremen om een prejudiciële beslissing): Fikri Akdenk tegen Stadtgemeinde Bremen.

—————
(¹) PB C 355 van 9.12.2000.

Doorhaling van zaak C-178/01 (¹)

(2002/C 191/38)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 18 april 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak C-178/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk.

—————
(¹) PB C 212 van 28.7.2001.

—————
Doorhaling van zaak C-214/01 (¹)

(2002/C 191/39)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 15 april 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak C-214/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland.

—————
(¹) PB C 212 van 28.7.2001.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 6 juni 2002

in zaak T-342/99: *Airtours plc* tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Mededinging — Verordening (EEG) nr. 4064/89 — Beschikking waarbij concentratie onverenigbaar met gemeenschappelijke markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Relevante markt — Begrip collectieve machtspositie — Bewijs”)

(2002/C 191/40)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-342/99, *Airtours plc*, vertegenwoordigd door J. Swift, QC, en R. Anderson, barrister, M. Nicholson, J. Holland en A. Gomes da Silva, solicitors, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: R. Lyal), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van beschikking C(1999) 3022 def. van de Commissie van 22 september 1999 waarbij een concentratie met de gemeenschappelijke markt en de EER-Overeenkomst onverenigbaar wordt verklaard (zaak IV/M.1524 — *Airtours/First Choice*), bekendgemaakt onder nummer 2000/276/EG (PB 2000, L 93, blz. 1), heeft het Gerecht (Vijfde kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: P. Lindh, kamerpresident, R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, M. Vilaras, N. J. Forwood, rechters; griffier: J. Palacio González, administrateur, op 6 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verklaart nietig beschikking C(1999) 3022 def. van de Commissie van 22 september 1999 waarbij een concentratie met de gemeenschappelijke markt en de EER-overeenkomst onverenigbaar wordt verklaard (zaak IV/M.1524 — *Airtours/First Choice*).
- 2) Verwijst de Commissie in haar eigen kosten en in de kosten van verzoekster.

⁽¹⁾ PB C 79 van 18.3.2000.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 30 mei 2002

in zaak T-197/00: *Hubert Onidi* tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Ambtenaren — Tuchtregeling — Tuchtrechtelijk ontslag met vermindering pensioenrechten — Handelingen die tot gebied van corruptie behoren — Recht van verweer — Evenredigheidsbeginsel”)

(2002/C 191/41)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-197/00, *Hubert Onidi*, voormalig ambtenaar van de Commissie, woonachtig te Roquefort-les-Pins (Frankrijk), vertegenwoordigd door J.-N. Louis en V. Peere, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. Currall en D. Waelbroeck), betreffende een verzoek om nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 29 juli 1999 waarbij verzoeker is bestraft met tuchtrechtelijk ontslag en vermindering van zijn recht op ouderdomspensioen met één derde, alsmede van de brief van de Commissie van 27 juli 1999 houdende afwijzing van verzoekers verzoek om heropening van de tuchtprocedure, heeft het Gerecht (Derde kamer), samengesteld als volgt: M. Jaeger, kamerpresident, K. Lenaerts et J. Azizi, rechters; griffier: J. Plingers, administrateur, op 30 mei 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Elk der partijen zal haar eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 285 van 7.10.2000.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 5 juni 2002

in zaak T-198/00: Hershey Foods Corporation tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) ⁽¹⁾

(„Gemeenschapsmerk — Beeldmerk omschreven als „Kiss Device with plume” — Beginsel van hoor en wederhoor — Artikel 73 van verordening (EG) nr. 40/94 — Eerdere inschrijving van merk in bepaalde lidstaten”)

(2002/C 191/42)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-198/00, Hershey Foods Corporation, gevestigd te Hershey, Pennsylvania (Verenigde Staten), vertegenwoordigd door R. Wyand, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (gemachtigden: A. von Mühlendahl, J. Miranda de Sousa en A. Di Carlo), betreffende een beroep tegen de beslissing van de derde kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 29 mei 2000 (zaak R 391/1999-3), heeft het Gerecht (Tweede kamer), samengesteld als volgt: R. M. Moura Ramos, kamerpresident, J. Pirrung en A. W. H. Meij, rechters; griffier: J. Plingers, administrateur, op 5 juni 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verwijst verzoekster in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 302 van 21.10.2000.

BESCHIKKING VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 29 april 2002

in zaak T-339/00, Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(Verordening (EG) nr. 1896/2000 — Richtlijn 98/8/EG — Biociden — Beroep tot nietigverklaring — Niet-ontvankelijkheid — Individueel geraakte persoon)

(2002/C 191/43)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-339/00, Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH, gevestigd te Kirchheimbolanden (Duitsland),

vertegenwoordigd door K. Van Maldegem en C. Mereu, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, ondersteund door Eurobrom BV, gevestigd te Rijswijk (Nederland), Lonza GmbH, gevestigd te Wuppertal (Duitsland), Arch Chemicals SA, gevestigd te Parijs, Troy Chemical Company BV, gevestigd te Maassluis (Nederland), vertegenwoordigd door K. Van Maldegem en C. Mereu, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: R. Wainwright en L. Ström), betreffende een beroep tot nietigverklaring van verordening (EG) nr. 1896/2000 van de Commissie van 7 september 2000 inzake de eerste fase van het in artikel 16, lid 2, van richtlijn 98/8/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende biociden bedoelde programma (PB L 228, blz. 6), heeft het Gerecht (Tweede kamer), samengesteld als volgt: R. M. Moura Ramos, kamerpresident, J. Pirrung en A. W. H. Meij, rechters; griffier: H. Jung, op 29 april 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.
- 2) Verzoekster wordt verwezen in haar eigen kosten en in die van de Commissie, daaronder begrepen die betreffende de procedure in kort geding, uitgezonderd de door de interventies veroorzaakte kosten.
- 3) Intervenienten worden verwezen in hun eigen kosten alsmede, solidair, de door hun interventies aan verweerster veroorzaakte kosten.

⁽¹⁾ PB C 4 van 6.1.2001.

BESCHIKKING VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 27 mei 2002

in zaak T-18/01, A. Goldstein tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(Inleidend verzoekschrift — Vormvereisten — Mededinging — Afwijzing van klacht — Beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond)

(2002/C 191/44)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-18/01, A. Goldstein, wonende te Harrow, Middlesex (Verenigd Koninkrijk), vertegenwoordigd door R. St. John Murphy, solicitor, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: P. Oliver), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 12 januari 2001 tot afwijzing van verzoekers klacht inzake de

gestelde schending van de artikelen 81 en 82 EG door de General Council of the Bar of England and Wales, heeft het Gerecht (Vierde kamer), samengesteld als volgt: M. Vilaras, kamerpresident, V. Tiili en P. Mengozzi, rechters; griffier: H. Jung, op 27 mei 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *Verzoeker wordt verwezen in zijn eigen kosten, in het onderhavige geding en in de korte gedingen T-18/01 R en T-18/01 R III, alsmede in de kosten van de Commissie in het onderhavige geding en in het kort geding T-18/01 R.*

(¹) PB C 108 van 7.4.2001.

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 19 februari 2002

in zaak T-302/01 R, **G. Birkhoff tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(Procedure in kort geding — Ambtenaren — Kindertoelage — Opschorting van tenuitvoerlegging — Spoedeisendheid — Geen)

(2002/C 191/45)

(Procestaal: Italiaans)

In zaak T-302/01 R, G. Birkhoff, gewezen ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Weitnau (Duitsland), vertegenwoordigd door V. Salvatore, advocaat, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. Currall en A. Dal Ferro), betreffende een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van de beschikking van de Commissie van 26 september 2001 houdende afwijzing van verzoekers klacht, alsmede van het besluit van 4 juli 2001 waarbij de Commissie de betaling aan verzoeker heeft opgeschort van de kindertoelage ten behoeve van zijn dochter, heeft de president van het Gerecht op 19 februari 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.*
- 2) *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 7 mei 2002

in zaak T-306/01 R, **Abdirisak Aden en andere tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(„Kort geding — Gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid — Sancties tegen Taliban van Afghanistan — Bevriezing van tegoeden — Spoedeisendheid”)

(2002/C 191/46)

(Procestaal: Zweeds)

In zaak T-306/01 R, Abdirisak Aden, woonachtig te Spånga (Zweden), Abdulaziz Ali, woonachtig te Järfälla (Zweden), Ahmed Yusuf, woonachtig te Spånga, Al Barakaat International Foundation, gevestigd te Spånga, vertegenwoordigd door L. Silbersky en T. Olsson, advocaten, tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigden: M. Vitsentzatos en I. Rådestad) en Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: A. Van Solinge en J. Enegren), betreffende een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging, hangende de uitspraak in de hoofdzaak, van verordening (EG) nr. 467/2001 van de Raad van 6 maart 2001 tot instelling van een verbod op de uitvoer van bepaalde goederen en diensten naar Afghanistan, tot versterking van het verbod op vluchten en verlenging van de bevriezing van tegoeden en andere financiële middelen ten aanzien van de Taliban van Afghanistan en tot intrekking van verordening (EG) nr. 337/2000 (PB L 67, blz. 1), en verordening (EG) nr. 2199/2001 van de Commissie van 12 november 2001 houdende de vierde wijziging van verordening nr. 467/2001 (PB L 295, blz. 16), voorzover deze verzoekers raken, heeft de president van het Gerecht op 7 mei 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.*
- 2) *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

Beroep, op 9 mei 2002 ingesteld door Villiger Söhne GmbH tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-154/02)

(2002/C 191/47)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 9 mei 2002 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Villiger Söhne GmbH, gevestigd te Waldshut-Tiengen (Duitsland), vertegenwoordigd door B. Wägenbaur, Rechtsanwalt.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- artikel 3, punt 1, van richtlijn 2002/10/EG van de Raad van 12 februari 2002 tot wijziging van richtlijn 92/79/EEG, richtlijn 92/80/EEG en richtlijn 95/59/EG wat de structuur en de tarieven van de accijns op tabaksfabrikaten betreft⁽¹⁾, nietig te verklaren;
- subsidiair, artikel 4, lid 2, eerste streepje, van richtlijn 2002/10/EG van de Raad van 12 februari 2002 tot wijziging van richtlijn 92/79/EEG, richtlijn 92/80/EEG en richtlijn 95/59/EG wat de structuur en de tarieven van de accijns op tabaksfabrikaten betreft, nietig te verklaren, voorzover deze bepaling enkel betrekking heeft op de Bondsrepubliek Duitsland en niet op de andere lidstaten, en de bestreden richtlijn volgens deze bepaling reeds uiterlijk 1 januari 2008 in de Bondsrepubliek Duitsland dient te worden omgezet;
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster verkoopt in Duitsland en in de andere lidstaten sigaar- en cigarilloproducten en produceert onder andere bepaalde soorten cigarillo's. Volgens haar verschilt haar product zowel naar de aard als naar de productiewijze totaal van fabriekssigaretten. Volgens de definitie die daaraan in de tot nu toe geldende versie van richtlijn 95/59/EG van 27 november 1995⁽²⁾ werd gegeven, werd verzoeksters product als sigaar of cigarillo belast.

Ingevolge de wijziging van de definitie bij de bestreden richtlijn wordt verzoeksters product niet meer als een sigaar of cigarillo, maar als een sigaret beschouwd. Bijgevolg zijn alle lidstaten, met uitzondering van de Bondsrepubliek Duitsland, verplicht het voor sigaretten geldende minimum-accijnstarief van 57 % van de kleinhandelsprijs op het product toe te passen in plaats van het tot nu toe gehanteerde minimum-accijnstarief van 5 % van de kleinhandelsprijs, dat geldt voor sigaren en cigarillo's. Hierdoor wordt de belasting op verzoeksters product in de betrokken lidstaten buitensporig verhoogd.

Volgens verzoekster is de wijziging van de definitie in strijd met de door artikel 93 EG opgelegde harmonisatieverplichting. Verzoeksters product behoort volgens haar niet tot dezelfde groep tabaksfabrikaten als sigaretten en is evenmin „grotendeels vergelijkbaar” — in de zin van de tiende overweging van de considerans van de bestreden richtlijn — met sigaretten. Dat verzoeksters product niet kan leiden tot een verstoring van de mededinging, volgt reeds uit het feit dat de markt van dit product en die van sigaretten niet gemeenschappelijk zijn. Verder heeft de Raad het verbod van preventieve harmonisatie geschonden.

Een wijziging van de tot nu toe geldende definitie van sigaren en cigarillo's is evenmin rechtvaardigd door de bescherming van de gezondheid op gemeenschapsniveau. Met name levert artikel 152, lid 1, EG geen rechtvaardigingsgrond voor deze wijziging op.

Subsidiair stelt verzoekster dat de enkel voor de Bondsrepubliek Duitsland geldende uitzonderingsregeling van artikel 4, lid 2, eerste streepje, van richtlijn 2002/10/EG wegens haar concurrentieverstorend effect leidt tot een ongeoorloofde verstoring van de interne markt, zodat zij in strijd is met artikel 93 EG.

⁽¹⁾ PB L 46, blz. 26.

⁽²⁾ Richtlijn 95/59/EG van de Raad van 27 november 1995 betreffende de belasting, andere dan omzetbelasting, op het verbruik van tabaksfabrikaten (PB L 291, blz. 40).

Beroep, op 14 mei 2002 ingesteld door VVG International Handelsgesellschaft mbH, VVG (International) Limited en Metalsivas Metallwarenhandelsgesellschaft mbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-155/02)

(2002/C 191/48)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 14 mei 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door VVG International Handelsgesellschaft mbH, te Salsburg (Oostenrijk), VVG (International) Limited, te Gibraltar, en Metalsivas Metallwarenhandelsgesellschaft mbH, te Wenen (Oostenrijk), vertegenwoordigd door W. Schuler, advocaat.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- verordening (EG) nr. 560/2002 van de Commissie van 27 maart 2002⁽¹⁾ nietig te verklaren en verweerder te verwijzen in verzoeksters' kosten;
- subsidiair, de opnemings van productnummer 4, „warmgewalste platte producten, gelegeerd”, in de in de bestreden verordening bedoelde opsomming van 15 betrokken producten nietig te verklaren;

- subsidiair, het contingent voor „warmgewalste platte producten, gelegeerd” op 468 000 ton (import 2001) te brengen;
- subsidiair, het contingent voor „warmgewalste platte producten, gelegeerd” op 118 916 ton te brengen.

Bovendien heeft de Commissie gehandeld in strijd met primaire en secundaire communautaire bepalingen, het gelijkheidsbeginsel, en de WTO-Overeenkomst.

(¹) Verordening (EG) nr. 560/2002 van de Commissie van 27 maart 2002 tot instelling van voorlopige vrijwaringsmaatregelen ten aanzien van de invoer van bepaalde ijzer- en staalproducten (PB L 85, blz. 1).

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters houden zich bezig met de import van staalproducten als bedoeld in de bestreden verordening. Bij deze verordening is voor de import in de Gemeenschap van 15 producten een tariefcontingent geopend. Voor de invoer van de desbetreffende producten die de betrokken tariefcontingenten overschrijden, is een aanvullend invoerrecht verschuldigd.

Verzoeksters stellen, dat de vastgestelde tariefcontingenten, inzonderheid voor de producten van groep 4, niet met de considerans van de verordening in overeenstemming zijn. Alleen bij groep 4 is het contingent te laag, namelijk met een hoeveelheid van 95 129 ton. Ten onrechte komen de vastgestelde tariefcontingenten niet overeen met de in de verordening zelf vastgestelde doelstellingen en met de daarin opgenomen berekeningsformule voor de tariefcontingenten.

Verder stellen verzoeksters, dat de verordening ontoereikend is gemotiveerd, nu in de motivering niet is ingegaan op de belangen van alle betrokken marktdeelnemers. Niet is gepreciseerd waarom alleen met de vastgestelde maatregel het beoogde doel kan worden bereikt, waarom alleen de belangen van de producenten in de Gemeenschap moeten worden beschermd, terwijl de belangen van alle andere marktdeelnemers buiten beschouwing blijven, en waarom de bij de verordening vastgestelde maatregelen onmiddellijk en zonder overgangstermijn moeten worden vastgesteld. Al deze motiveringsgebreken vormen een schending van een wezenlijk vormvereiste, die de ongeldigheid van de bestreden verordening teweegbrengt.

Verder stellen verzoeksters, dat de verordening andere doelstellingen nastreeft dan in de motivering is uiteengezet, en dat de Commissie de haar toegekende bevoegdheid heeft misbruikt. Dat een ander doel is nagestreefd, blijkt met name uit de miskennis van het gestelde doel van „het huidige invoerniveau plus 10 %”.

Beroep, op 27 mei 2002 ingesteld door Montan Gesellschaft Voss mbH Stahlhandel en 3 andere ondernemingen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-163/02)

(2002/C 191/49)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 mei 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Montan Gesellschaft Voss mbH Stahlhandel te Planegg (Duitsland), Jepsen Stahl GmbH te Nittendorf (Duitsland), LNS-Lothar Niemeyer Stahlhandel GmbH & Co. KG te Essen (Duitsland) en Metal Traders Stahlhandel GmbH te Düsseldorf (Duitsland), vertegenwoordigd door K. Friedrich, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- verordening (EG) nr. 560/2002 (¹) nietig te verklaren;
- vast te stellen dat verweerster verplicht is verzoeksters de schade te vergoeden die voor hen ten gevolge van de nietigheid van verordening (EG) nr. 560/2002 is ontstaan en zal ontstaan;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters houden zich bezig met de invoer van staalproducten uit landen buiten de Europese Gemeenschappen. Zij verzetten zich tegen verordening (EG) nr. 560/2002 van de Commissie en stellen dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor de instelling van voorlopige vrijwaringsmaatregelen in de zin van verordening (EG) nr. 3285/94 van de Raad (?), de basisverordening waarop de bestreden verordening berust.

Verzoeksters voeren aan dat de bestreden verordening niet rechtsgeldig is en hun rechten aantast. De Commissie was niet bevoegd geweest om de verordening in haar huidige vorm vast te stellen. Verder was de voorgeschreven onderzoeksprocedure tegelijkertijd of pas na de vaststelling van de verordening ingeleid en niet vooraf.

Verder voeren verzoeksters aan dat de verordening met de bijlagen 1.1 tot en met 2.1 op een twijfelachtige feitelijke grondslag berust. De in deze bijlagen opgenomen gegevens stonden de Commissie op 27 maart 2002 nog niet werkelijk ter beschikking, omdat de volledige meldingen voor dat jaar 2001 nog niet bij Eurostat waren binnengekomen.

Bovendien voeren verzoeksters aan dat de betwiste verordening ook materieel in strijd met het recht is, aangezien daarin onevenredige regelingen worden getroffen. De vastgestelde douanerechten hebben wegens het bedrag ervan een prohibitief karakter en, met uitzondering van de ontwikkelingslanden, betreffen de vrijwaringsmaatregelen alle landen zonder onderscheid.

Ten slotte stellen verzoeksters dat de voorlopige vrijwaringsmaatregelen onder de gegeven omstandigheden onverenigbaar zijn met de regels van de World Trade Organization en het GATT en inbreuk maken op de tussen de Raad en de Commissie enerzijds en bepaalde derde landen anderzijds gesloten Europa-overeenkomst.

(¹) Verordening (EG) nr. 560/2002 van de Commissie van 27 maart 2002 tot instelling van voorlopige vrijwaringsmaatregelen ten aanzien van de invoer van bepaalde ijzer- en staalproducten (PB L 85, blz. 1).

(²) Verordening (EG) nr. 3285/94 van de Raad van 22 december 1994 betreffende de gemeenschappelijke invoerregeling en tot intrekking van verordening (EG) nr. 518/94 (PB L 349, blz. 53).

Beroep, op 6 juni 2002 ingesteld door Regione Autonoma della Sardegna tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-171/02)

(2002/C 191/50)

(Procestaal: Italiaans)

Op 6 juni 2002 is bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Regione Autonoma della Sardegna, vertegenwoordigd door de Avvocatura dello Stato (Giacomo Aiello).

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren beschikking 2002/229/EG van de Commissie van 13 november 2001 betreffende de aangeelde steunregeling ten behoeve van de herstructurering van bedrijven in moeilijkheden in de sector beschermde teelten in Sardinië (PB 2002, L 77, blz. 29);
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De onderhavige beschikking betreft een regionale steunregeling ten behoeve van de herstructurering van bedrijven in moeilijkheden in de sector beschermde teelten op Sardinië (bloemen- en plantenteelt), op basis van de bepalingen van wet nr. 4/98 van de Regione Sardegna, die voorziet in maatregelen voor kleine en middelgrote landbouwbedrijven in moeilijkheden.

Tot staving van haar vorderingen stelt verzoekster:

- Schending en/of onjuiste toepassing van artikel 88, lid 3, van het Verdrag, de richtsnoeren betreffende reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden, het vertrouwensbeginsel, alsmede onredelijke duur van de procedure van het onderzoek van de verenigbaarheid van de steun met de gemeenschappelijke markt.
- Schending en onjuiste toepassing van artikel 87 van het Verdrag en van de bovengenoemde richtsnoeren, ontoereikend onderzoek en ontoereikende motivering.

Dienaangaande stelt zij dat terwijl de Commissie voor het eerst van het betrokken regionale plan op 15 januari 1998 op de hoogte was gesteld, de beschikking waarin de steun als onwettig werd beschouwd, is vastgesteld op 13 november 2001. Gedurende deze periode zijn tussen verweerster en de Italiaanse overheid brieven gewisseld ter verduidelijking van de strekking en de gevolgen van het aangemelde steunvoornemen. In de bestreden beschikking heeft de Commissie het plan volstrekt onwettig verklaard, en daarbij bovendien onderdelen opnieuw onderzocht die bij de eerste raadpleging onmiddellijk duidelijk leken.

Verzoekster stelt bovendien dat de betrokken regeling in overeenstemming is met de richtsnoeren betreffende de reddings- en herstructureringssteun voor ondernemingen in moei-

lijkheden, en stelt bovendien dat de conclusies betreffende de invloed van de regeling op het handelsverkeer tussen lidstaten onvoldoende waren onderbouwd.

Beroep, op 11 juni 2002 ingesteld door Georgios Gouvras tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-180/02)

(2002/C 191/51)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 11 juni 2002 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Georgios Gouvras, wonende te Bereldange (Luxemburg), vertegenwoordigd door J.-N. Louis, E. Marchal en A. Coolen, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de directeur van het directoraat Personeelsadministratie en -beheer Luxemburg en Ispra van DG ADMIN van 14 augustus 2001:
 - waarbij met terugwerkende kracht tot 1 november 2000 Athene als verzoekers standplaats is aangemerkt, zijn recht op de ontheemdingstoelage en op vergoeding van de kosten van de jaarlijkse reis met terugwerkende kracht is afgeschaft en op zijn bezoldiging de aanpassingscoëfficiënt voor Griekenland wordt toegepast;
 - waarbij met toepassing van dat besluit op verzoekers bezoldiging elk bedrag wordt ingehouden dat vermeend wordt te behoren;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, die te Luxemburg was tewerkgesteld, is in het belang van de dienst gedetacheerd bij het Griekse ministerie van Volksgezondheid. Bij het omstreden besluit is met terugwerkende kracht tot 1 november 2000 Athene als zijn standplaats aangemerkt en zijn daaraan de nodige gevolgen verbonden. Bovendien heeft de Commissie besloten, met toepassing van dat besluit op verzoekers bezoldiging alle bedragen in te houden die zij zal vermenen te behoren.

Ter ondersteuning van zijn beroep stelt verzoeker dat het omstreden besluit de artikelen 37, sub a, eerste streepje, en 38 van het Statuut schendt voorzover het zijn standplaats wijzigt gedurende de periode waarin hij is gedetacheerd in het belang van de dienst. Verder stelt hij schending van artikel 85 van het Statuut, schending van het verbod van willekeur, schending van het vertrouwensbeginsel en niet-nakoming van de zorgplicht omdat hij geen kennis droeg van de onregelmatigheid van de ontvangen betalingen. Ten slotte stelt hij schending van de artikelen 5 en 10 van bijlage VII bij het Statuut.

Beroep, op 14 juni 2002 ingesteld door BMI Bertollo S.r.l. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak T-186/02)

(2002/C 191/52)

(Procestaal: te bepalen overeenkomstig artikel 131, lid 2, Reglement voor de procesvoering; taal van verzoekschrift: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 14 juni 2002 beroep ingesteld tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt door BMI Bertollo S.r.l., te Pianezze San Lorenzo (Italië), vertegenwoordigd door F. Tedeschini, M. Pinnarò en P. Santer. Andere partij voor de kamer van beroep: Diesel S.p.a., te Molvena (Italië).

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

de beslissing van de derde kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt van 19 maart 2002 op het beroep tegen de beslissing van de vijfde oppositieafdeling van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt van 28 februari 2001 te vernietigen en bijgevolg verzoeksters inschrijvingsaanvraag toe te staan.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk:

Betrokken gemeenschapsmerk:

Verzoekster

beeldmerk „DIESELIT” — aanvraagnr. 880211, voor waren en diensten van de klassen 7, 11 en 21 (metalen voorwerpen, ketels en strijkplanken)

Houder van het oppositiemerk:	Diesel S.p.a.
Oppositiemerk in de oppositieprocedure:	Italiaans merk „DIESEL”, nr. 686092, en gemeenschapsmerk „DIESEL” nr. 000743401, voor waren van de klassen 7, 11 en 21 resp. 11 en 21
Beslissing oppositie-afdeling:	afwijzing van de inschrijvingsaanvraag
Beslissing kamer van beroep:	verwerping van beroep van verzoekster
Middelen:	Geen enkele overeenstemming tussen de twee merken en geen enkel verwarrings- of associatiegevaar. Bovendien heeft opposante geen bewijs van een serieus gebruik van het merk voor de waren van de betrokken klassen geleverd.

Beroep, op 18 juni 2002 ingesteld door Ente per le Ville vesuviane tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-189/02)

(2002/C 191/53)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 juni 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Ente per le Ville vesuviane, vertegenwoordigd door Enrico Soprano, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de beschikkingen van het Directoraat-generaal Regionaal beleid van de Commissie nr. D(2002)810111 van 13 maart 2002 en nr. C(86)

2029/120 van 18 december 1986, en bijgevolg te erkennen dat de Ente per le Ville vesuviane recht heeft op de definitieve toekenning van de tot op heden betaalde gedeelten van de bijstand en op ontvangst van het resterende gedeelte van de financiering, dat op 13 december 2000 is aangevraagd en nog niet is uitgekeerd;

- de Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster in de onderhavige zaak, een openbare coöperatieve vereniging voor het behoud en de valorisatie van het monumentencomplex dat wordt gevormd door de Ville Vesuviane van de 18de eeuw, komt op tegen beschikking nr. D(2002)810111 prot. 102504 van het Directoraat-generaal Regionaal beleid van de Commissie van 13 maart 2002, waarbij de financiële bijstand, die aan verzoekster op grond van beschikking nr. C(86) 2029/120 van de Commissie van 18 december 1986 door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) was toegekend (project nr. 86/05/04/054), werd beëindigd.

Tot staving van haar vorderingen stelt verzoekster:

- de bestreden maatregelen zijn vastgesteld op basis van de onjuiste premisse, dat de vertraging van de financiële bijstand niet was veroorzaakt door een schorsing van de werken uit hoofde van een gerechtelijke procedure als bedoeld in artikel 12 van verordening (EEG) nr. 2083/93 van de Raad van 20 juli 1993⁽¹⁾. Integendeel, tijdens de uitvoering van het project had verzoekster zich genoodzaakt gezien tal van gerechtelijke procedures aanhangig te maken betreffende de ontruiming door de respectieve bewoners van diverse terreinen en gebouwen die moesten worden gerestaureerd als onderdeel van de valorisatie van de Ville vesuviane Favorita en Ruggiero. Verzoekster stelt ook, dat verweerster op dit punt de stukken onvoldoende heeft onderzocht.
- schending van de rechten van de verdediging, voorzover verzoekster in strijd met artikel 4 van beschikking nr. C(86) 2020 van de Commissie van 18 december 1986 niet de gelegenheid heeft gehad, vóór de vaststelling van de bestreden beschikking door de Commissie haar opmerkingen bij deze instelling in te dienen.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2083/93 van de Raad van 20 juli 1993 houdende wijziging van verordening (EEG) nr. 4254/88 tot vaststelling van toepassingsbepalingen voor verordening (EEG) nr. 2052/88 met betrekking tot het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (PB L 193 van 31.7.1993, blz. 34).

Beroep, op 1 juli 2002 ingesteld door Anselmo Briganti tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-195/02)

(2002/C 191/54)

(Procestaal: Italiaans)

Op 1 juli 2002 is voor het Gerecht van eerste aanleg beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Anselmo Briganti, vertegenwoordigd door Giovanni Sciusco, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit van de jury nietig te verklaren waarbij hij wordt uitgesloten van de volgende fase van vergelijkend onderzoek COM/A/11/01, omdat hij niet het vereiste minimumaantal punten voor het onderdeel a) heeft behaald;
- het beoordelingscriterium nietig te verklaren dat de jury heeft vastgesteld nadat het haar eigen vergissingen had ontdekt met betrekking tot vraag nr. 38 van onderdeel a), sector „justitie en binnenlandse zaken” en vraag nr. 3 van onderdeel c);
- het examen betreffende onderdeel a) van vergelijkend onderzoek COM/A/11/01, sector „justitie en binnenlandse zaken”, nietig te verklaren;
- alle handelingen van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/11/01, sector „justitie en binnenlandse zaken”, na de examens nietig te verklaren;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, die heeft deelgenomen aan de examens van vergelijkend onderzoek COM/A/11/01 (Hoofdadministrator — sector justitie en binnenlandse zaken), komt op tegen het besluit van de jury om hem van de volgende fase van dit vergelijkend onderzoek uit te sluiten omdat hij de examens van het onderdeel a) niet heeft gehaald.

Verzoeker stelt dat hij in dit verband een brief heeft ontvangen waarin wordt meegedeeld dat de jury na de examens fouten in de formulering van vraag nr. 38 van onderdeel a), sector „justitie en binnenlandse zaken” en vraag nr. 3 van onderdeel c) had vastgesteld, waarna de jury zelf deze vragen heeft gean-

nuleerd en de punten over de resterende vragen heeft berekend, waarbij het in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek bepaalde vereiste minimum aantal punten ongewijzigd bleef.

Tot staving van zijn vorderingen stelt verzoeker:

- Als gevolg van de fouten van de jury zijn de resultaten van beide onderdelen vervalst.
- Schending van een juiste, billijke en gelijke beoordeling van de capaciteiten van de kandidaten, alsmede schending van het beginsel van gelijke behandeling.
- Wanprestatie van de jury.
- Schending van het vertrouwensbeginsel.

Doorhaling van zaak T-152/98⁽¹⁾

(2002/C 191/55)

(Procestaal: Italiaans)

De president van de Vierde kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 16 mei 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak T-152/98: Azienda Agricola Ponte S. Pietro tegen Raad van de Europese Unie.

⁽¹⁾ PB C 358 van 21.11.1998.

Doorhaling van zaak T-165/99⁽¹⁾

(2002/C 191/56)

(Procestaal: Engels)

De president van de Vierde kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 16 mei 2002 de doorhaling in het register gelast van zaak T-165/99: Omega Air Limited en Steven Q Seven Inc. tegen Raad van de Europese Unie.

⁽¹⁾ PB C 281 van 2.10.1999.

III

(Bekendmakingen)

(2002/C 191/57)

Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*

PB C 180 van 27.7.2002

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 169 van 13.7.2002

PB C 156 van 29.6.2002

PB C 144 van 15.6.2002

PB C 131 van 1.6.2002

PB C 118 van 18.5.2002

PB C 109 van 4.5.2002

Deze teksten zijn beschikbaar in:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
